

Gedichten

Joost Lips

Lectori salutem!

In deze presentatie van mijn gedichten heb ik geen chronologie aangehouden; wat men leest kan gisteren of meer dan 50 jaar geleden geschreven zijn. Ook zijn de verzen niet geordend volgens thema's, ik presenteer ze vanuit het besef dat ieder gedicht op zichzelf staat.

Joost Lips

14 februari 2026

Gedichten – Joost Lips

1.

Laatste nieuws

Soldaat
schiet mens neer
voor vrede.

*

2.

Kringloop

als de ochtend plots een licht op laat
weet iets dat het opeens bestaat
wordt speldenknop tot lengend draad
leert vrezen dat het weer onder gaat

komt tegen dood in het verweer
gaat voor antwoord in de leer
een ik dat zijn ego offreert
natuurlijk, dit gaat steeds verkeerd

leg toch weg boog en blazen
wat zullen je pijlen er toe doen
als geboorte ongewild van toen
je dood al lang reeds baarde?

ach ik weet ook niet te allen tijde
’t warrig zoeken voortijds te mijden
waar ik ieder houvast uit zie glijden
als bewogen door hemel en aarde

avond komt met de dageraad
dus wacht niet langer, het is al laat
wees een punt, vergeet de draad
leef waarvoor het leven staat

*

3.

Bijgeloof

Das nou al de tweede keer
dat ik na een bezoekje met een geliefde
aan begraafplaats Westerveld
binnen een week de vriendin zie gaan.

Misschien maar effe mijden
die plek.

*

4.

De man in de stoel

a.

zichzelf een god gemaakt
beseffend geluid van eeuwig stil
zelfs wachttijd kenmerkt zijn leven niet
zijn klokje wijst voltooide tijd

maaltijden herinneren aan
verre regelmaat...

soms ontwaakt hij uit fluitmelodieën
boos op vreugde
want niets valt meer op te vullen
geen zintuig meer te strelen

hij beschouwt dwaze oorlogen buiten hem
dat is zijn kleine wijsheid, hij weet:
overwinning vraagt om verdediging

b.

(hij zegt)

ik zie mensen naar mijn raam wijzen
ze willen zelf niet opgemerkt worden

och wereld
hardnekkig houdt u vast aan andermans gebreken
om zelf onbesproken aan het licht te treden

voelt u zich goed u zegt goed
voelt u zich slecht u zegt slecht
maar de mens is als de varen
welke openlijk groeit naar het licht
in de wortels verdekt het donker vindt

c.

overbuurman kijkt ontzet zijn voortuin in
waar onkruid zijn beschaving verwoest

hij heeft een longziekte
zij kent diepe zorgen
stiekem een sigaretje als zij boodschappen doet
ze doet geen boodschappen
maar bezoekt een psychiater

d.

de melkman trekt immer dezelfde grijns
wanneer hij melk voor de deur zet

als een kind een bal in zijn kar schopt
ligt zijn leven in de war
hij wordt niet graag verrast

e.

bezoek krijg ik nog zelden
toch bestaat mij de eenzaamheid niet

ik ben waar mijn ogen gaan
mijn oren
mijn geest
zo speel ik met de kinderen in de straat
of bezoek nogmaals met moeder de speeltuin
in het vijfde levensjaar

f.

ik hoorde baby's huilen na pijnlijke geboorten
de lach kwam met relativiteitsgedachten
zonnen zag ik gedooft worden in depressies
van het één kwam altijd het ander
van het ander immer het één
onderwijs leerde dit causaliteit te noemen
voorwaar: een stervenspad

iedere leer ging verloren in een tegenleer
betere argumenten andermaal overtroefd
het logische spoor bleek immer eenzijdig
onzijdig mijn dorsten naar zalig volmaakt

g.

triestheid is een dwaling
vreugde vergist zich
daarom liever nooit meer lachen
in een spiegel slechts een spiegel zien

de wil is uit mijn dagen
iedere wet onwaar gebleken
het lichaam is mijn huis
haar adem mijn berusting

het geheugen verteerd in zwijgen
mijn leven onvindbaar voor stiltedoven

*

5.

Alzheimer

Boekhouder weet niet meer
geld in termijnen te betalen
of hoe zijn tikmachine werkt.
Gastheer vraagt gast,
koffiepot in de hand,
waar hij water vinden kan.
Hoe de ziekte
ook alweer heette
is hij vergeten.

*

6.

Armageddon

Mijn collega had gehoord
dat deze dag om zes uur in de avond
de wereld zou vergaan.

“Dan moeten we maar op tijd gaan eten”
zei ik
want ik had trek.

*

7.

Bevestiging

Eerst doet het je goed,
dan zit je eraan vast.

*

8.

Onvermijdelijk

De blower blaast zijn laatste adem,
de hakker legt het bijltje neer;
als de visser het loodje legt
is ook de wees niet langer meer.

De ambtenaar rust in vrede
als de doodgraver tevreden is;
steeds komt 't op hetzelfde neer:
morsdood als een telegrafist.

Vluchten heeft geen enkele zin,
het sterven hebben wij gemeen;
geen mens ontloopt de wisse dood,
zelfs een vluchteling gaat eens heen.

*

9.

Betrapt

Een priester beweerde,
terwijl het kleine meisje toekeek,
dat de woorden die hij schreef
direct van God kwamen,
waarop het vroegwils kind vroeg:
“Vanwaar dan al dat schrappen?”

*

10.

Bij de dood van mijn moeder

De wereld is een moeder kwijt;
ik mis haar
op het journaal.

*

11.

Zenmeester Dogen

Zenmeester Dogen zei:

“Honderd meter westwaarts gaan
is honderd meter oostwaarts gaan.”

Begin bij nul.

Ga ik honderd meter westwaarts
dan schep ik oostwaarts
honderd meter herinnering.
Dit karmisch feit garandeert
terugkeer tot de bron.

*

12.

Tijdsbesef

Oude tijd, vergaan maar bestaand
als hellevuur on vervuld verlangen.
Och hoor dat arme brein toch:
“Laat los! Laat los!”, zo vasthoudend
en zie de dwaas stampen op de tijd
om er vrij van te zijn immer morgen.

De tijd vreet aan al dat het tegen komt,
scheidt af zweet en tranen
met alsmaar net genoeg vreugde
om te doen geloven in zijn beloften.

Maar zonder tot iets te komen
als een tumor die niets heel laat
kruipt dood's handlanger in lijven
en vernedert ze tot as.

Slechts in het speldenpunt heden
is tijd prenataal of overleden,
weggefallen iedere ruimte
in onmetelijk wezen.

*

13.

Vroege verzen van verlangen en verdriet

a.

de zon zinderde boven zee,
haar lichtdeeltjes trilden op de golven
recht op mij toe

er waren weinig ruim ontblote meiden
maar gelukkig dacht ik veel aan god
zittend aan zee
die dag

b.

ver weg beneden liep je
je liep naar het zeewater
in je vrouwelijke gestalte
liep je daar, geheel alleen
en je wist niet dat ik keek

dat is zonde, dacht ik,
zo een mooi meisje
alleen gelaten, maar
bang voor verlangen
fietste ik naar huis

c.

meisje met hengel zo lief
van staan naar hurken
van hurken naar weer staan

de gehele avond geen visje
toch bleef ze kijken naar de dobber
-oorsprong van mandalawater-

zo heilig en rein
dat 't mijn verdorven hart bevrijdde
toen zij argeloos, heel even,
op haar kontje krabde

voelt ze in haar handgreep jongens?
droomt ze dobberen en orgasme?
of denkt ze gewoon vis?

d.

Erotiekbeurs Utrecht 13 maart 2003

Ik kijk naar een schilderij
waarop een vrouw, een beeldscherm als hoofd,
door een man wordt genomen.

De schilder komt mij nader en zegt:
“De jeugd vindt alles op het internet, ook seks
maar een echt mens vinden ze eng.”

Ik knik begrijpend ja
als ik denk aan mijn pornoverzameling
en de vrouw aan mijn arm.

e.

Dan ontmoeten onze ogen
is er geen twijfel
bliksemt de waarheid
heb ik je gevonden.

Ik weet je al,
heel diep van binnen
weet ik je reeds
je hoeft alleen nog maar even
binnen te lopen.

Weet niet waar je bent,
je bent nu overal.

Geen idee wat je ophoudt,
of je krullen zal hebben
of steil haar, maar ik zal je
herkennen oog in oog.

Verliefd ben ik al,
moet je alleen nog
even vinden.

f.

Lig op bed,
luister naar geluiden
van autoportieren (is zij het?),
voetstappen in het trappenhuis,
het draaien van een sleutel in het slot
dat uit blijft.

Van de stellige woorden
die ik haar gisteren zei
rest nu louter onzekerheid.

Waar lopen nu de voeten
welke horen in de sokken
die hier op de radiator drogen?

g.

Haar naam is
Lulu van de pixels.

God's akker is vandaag
van wc-papier.

h.

Wel onbehoorlijk van God:
bekoorlijkheid scheppen en
dan zeggen: afblijven!

Lekker lichaam,
kun je deze lentedag niet
een fijne boerka aantrekken?

i.

Met ons eerste omhelzen
viel wereld en historie weg.
Dat dit kon!
We keken elkaar aan, verbaasd
en het wonder herhaalde zich
telkenmale.

We smolten gaandeweg
uit de kleren tot het heiligste
der aarde.

Onmetelijke passie zo pijnlijk nu!
Waar ben je? Wat doe je?
Wat denk je en wat voel je?

Bemin je de gehele dag door, huil.
Sterven is geen klein ding.
Was je maar hier.

j.

Je laatste haren uit het doucheputje geplukt,
het was een fantastische tijd hè schat?

*

14.

Wasgoed

Twee lakens aan een waslijn
dansend op een lichte bries
filmdoeken voor silhouetten
van bomen
geworpen door de late zon
onaantastbare extase
twee lakens dansend
op een lichte bries
speciaal voor mij.

*

15.

Water

Op het water
zien we de sierlijke zwaan
haar baan op niets af gaan.

We spreken over het bestaan
hoe denken, -veel te traag-,
leven niet bij kan benen.

We zien kerk en lucht weerkaatst
op wiegende spiegervlakken, telkens anders,
één en ook gebroken.

Fonkelend water deinend
componereert magnifieke mozaïeken,
bij constatering alweer gewist.

Vermeend weten zien we breken,
versmelten, verdwijnen; we weten niks,
wijs is dit water.

*

16.

Wonderlijk overwegen

De nacht bracht beelden
van oude vlammen, erotische weelde
ontstak zo met begeerte pijn.

Er is een groot verschil
tussen eenzaam en alleen te zijn.

Eenzaamheid is toch
wat we er samen van maken.

*

17.

Een kort consult

Hij klaagde
over writersblock.
Ik adviseerde hem:
schrijf het op.

*

18.

Wetenschap

a.

Professor Robert Dijkgraaf
zeilt vanaf de aarde
het melkwegstelsel uit
langs de Andromedanevel
door ontelbare sterrenstelsels
uitkomend bij de snaartheorie
een universum suggererend
dat wij nooit zullen kennen.

b.

We zagen iemand liggen in een tuin
het beeld zoomde uit
door de dampkring, langs de maan
en verder, verder, verder.

Vervolgens weer terug
de aarde andermaal in zicht
de dampkring door
de mens in de tuin
de focus op diens huid
erin dringend
tot op celniveau en erin.

Wat hebben we nu gezien?
We keken in
de opvattingen van mensen.

*

19.

Mijn leven is een ochtendboot
uitgevaren om geen wil
met als bestemming: uitzicht onderweg
ook in de diepste nacht.

Zo koers ik tussen betekenissen
en ontsla ik mij bij schipbreuk
van de plicht te varen
op het vlot algemeen compromis.

Tussen wal en schip
gedwongen tot geen richting
maar zwemmen, adem ik
het water van mijn val.

*

20.

De zin van het leven is het leven zelf.
Zodra je er betekenis in zoekt
ben je als de verstrooide theoloog
die op klaarlichte dag God omver loopt
zijn excuses maakt en voortgaat
in vernauwd bewustzijn.

*

21.

Op een dag dacht ik:
als God bestaat is alles God
dit drukke verkeer
het geklaag in de kop
en moeten deze ogen
de ogen van Jezus zijn
...open baring

*

22.

Tis wel vreemd:
zaadcel ontmoet eicel
ondergaat een reactie
wordt gevoed
wordt gebaard
en dan krijgt ie te horen
dat ie niet deugt.

*

23.

De avond glijdt tot nacht bereid
wenkt me tot 't ochtendgloren
zonder spijt over vergane tijd
als nieuwe dag herboren.

De liefde die ik jaren zocht
ze kwam, ging weer verloren
tot ik goed en wel zien mocht:
zoeken zal liefde enkel verstoren.

*

24.

Vandaag heb ik last van tunnelvisie
voel me vervlakt en ongeïnspireerd
heb in het geheel niets gepresteerd
weldra hang ik voor de televisie.

Kan niet zeggen wat ik nu precies zie
't brein is mistig, ik denk alles verkeerd
hopelijk is dit morgen ten goede gekeerd
zie ik weer adequaat en met precisie.

Wil niet vervallen tot tweede divisie
zie liever mijn naam volslagen vereerd
als ik niet snel herstel onverveerd
is dat rampzalig voor mijn klandizie!

*

25.

Drankverzen van weleer

a.

In de diepe nacht
na de zoveelste kopstoot
verlies ik het bewustzijn
open wild verbaal vuur
suggereer geheime gedachten
die ik bij navraag
niet thuis kan brengen.

De volgende ochtend
stel ik mijn vriendin
vele vragen
als ben ik detective
van mijn eigen leven.
Ik zoek de dader
van mijn schaamte.

b.

Als hij nog twee flessen pakt
kletteren ze tegen elkaar
zijn knie stoot tegen de kast
een fles raakt het deurtje
dat dichtslaat, hij struikelt
bijna struikelt hij richting tafel
schenkt vol goede moed in
en begint te spreken
over metafysica.

c.

Ik ben zo een gebruiker
die al pakweg twintig jaar denkt:
“Die fles moet wel leeg
want morgen stop ik.”

d.

Belde laat in de nacht
telefoonboek leeg
vervloekte allen.

Volgende dag
zelfde nummers
voor excuses.

e.

Paddo's, whisky
tabak, hash, porno
ja, ik kan heel goed
alleen zijn.

f.

Net als de paus
het balkon op
maar nooit publiek.

Wel veel auto's
geen de mijne
ik zuip teveel.

Ver weg een spelend kind
ze weet niet half wat ik weet
ze is nog intact.

g.

Bij de AA geweest
vond het er niet gezellig.

i.

Koop ik dapper een keer geen wijn
-avondje zonder leek mij een zegen-
heb ik heden een kerstpakket gekregen
met een fles rode, zal mijn lot wel zijn.

j.

Bokalen wijn
als de koralen van Bach
de grond laten verzinken
vanonder alles dat ik dacht.

Is het leven topzwaar
dreigt wanhoop mij te pletten
dan is daar altijd *der Johann*
um mich zu retten.

*

26.

Spoorloos

Om te ontsporen
moet je van tevoren
tot het spoor behoren.

Ik spoor niet.

*

27.

Relativiteit

Orde is harmonie.
Een valse noot
is niet vals in zichzelf
maar binnen het geheel.

Moet de toon dat
het geheel kwalijk nemen?
Of erkent ie zijn positie
binnen de symfonie
en herstelt zichzelf?

De toon die zijn plaats kent
realiseert de gehele symfonie.

*

28

Nomenclatuur

In de graven liggen lijven
van overleden lieden
die hun bestaan vooraf
reeds niet bestonden.

Zo de zerken beziend
besef ik:
in de grond liggen
louter namen.

*

29.

Kenaupark in augustus

In dit park
waar de zon goddelijk speelt
met schaduwen van bomen op het gras
zit desondanks
70% van de mensen
te turen op een klein schermpje
zo een communicatiedoosje
die je voor veel geld
en het inleveren van privacy
de wereld laat verliezen.

*

30.

Literatuuropdracht

Zelf

in goede volgorde zetten
en spaties toevoegen
herhalen mag:

abcdefghijklmnopqrstuvwxyz.,:?!

*

31.

Miniatuurtjes

a.

Bodhisattva's woorden

“Hoe kan iemand nou menen
er in zijn eentje met de zaligheid
vandoor te gaan?”

b.

Geen stroom

Liep de gokhal in
gooide mijn laatste euro
in de enige kast
die stroomloos stond
en fietste huiswaarts.

c.

Gerechtigheid

Rechtvaardig universum:
een loopje neem je altijd met jezelf.

Paranoia denkt: ik word gevolgd.
Is ook zo: je volgt jezelf.

d.

Zoeker

Onbehouwen fantasie
ziet schimmen door haar grotten spoken
en waagt hen zelfs de weg te vragen
naar de bedenker van dit spel.

e.

Vrijheid
als toekomst voorgesteld
is gebondenheid.

f.

Naar verluidt at de goeroe
een biefstuk in Amsterdam
waarop de volgelingen juichten:
“Hoera, biefstuk mag!”

g.

Luilakmarkt te Haarlem
de winkeliers hebben op voorhand
alvast hun ruiten besmeurd.

h.

Hij zocht zich weg
van wat hij zei te zoeken.

i.

Als ik je zeg
dat autoriteit niet bestaat
geloof je me dan?

j.

Van de zaak

De kern afpellen
tot je alles over houdt.

k.

Ze blaast de kaars uit.
Gedichten vliegen van tafel.
De kaars brandt nog.

l.

Zittend op het strand
-heilige spreker op mijn oortjes-
kleed ik heimelijk
al de mooie vrouwen uit.

m.

Procedé tot zelfverheffing

Als je geniaal wilt zijn
nodig dan wat sufferds uit.

n.

De berg verwachtingen
die ik afleerde
breng jij die nu mee
omdat je van me houdt?

o.

Vreemd begrip

Als kennis uit het verleden stamt
wat is dan tegenwoordigheid van geest?

p.

Laatst in een Grieks restaurant
vroeg de ober: “Alles naar wens?”

Ik zei: “Waarom eigenlijk
hebben jullie Socrates vermoord?”

q.

Projectie

Wijsvinger
als boemerang.

r.

Als ik dan zo gelijk heb
waarom voel ik me
dan zo beroerd?

s.

Die rare verlichting:
zet ik ´m uit m´n hoofd
dan is ie er.

t.

Afscheid

Ons allerlaatste werk samen
de olieverf nog nat.

u.

Liefde die wegloopt
dat kan toch niet?

v.

Saskia

Mijn trouwste slaapkamergenoot.
Bubbeltjeswater van de Lidl.
Niet duur.

w.

Smeltend bootje

Ga je met me mee
naar de grote zee
op mijn boot van
smeltend ijs?

x.

Sociale centra slachtoffer bezuinigingen

“Ik snap het niet”, zegt een meisje
“er wordt toch dagelijks nieuw geld gedrukt?”

y.

Ademende kale kop

Adem, fluisteraar van leven
initiële zucht der hartstochten
anjager van holle frasen
en wijze woorden, ik hoor je
aan dit alles vooraf.

z.

To be or not to be?
Het antwoord een draaideur:
je bent stil dus je bent niet
je merkt dit op en bent geboren.

*

32.

Einde van het lijden

Als je lijdt
lijdt je aan een idee.
Als je het idee kunt vinden
kun je deze onderzoeken.
Als je deze onderzoekt
sta je er al buiten.
Aha!

*

33.

Heerlijke ledigheid

a.

Kijk naar het witte doek op de ezel.
Bezie de pot met kwasten en penselen
de vele tubes met fraaiste kleuren.
Prachtig tafereel, kan niet beter
alles al af, niets meer aan doen.

b.

Vandaag liep ik wel zeven maal
vlak langs de Spaanse gitaar
reeds verguld met het sieraad
zonder er tonen uit te halen.
Niets lokte me erop te tokkelen
maar wel bleef ik ´m bewonderen
denkend: je zal ´m maar bezitten!

*

34.

Lopend door de straten van Haarlem
gaande in gemoedelijke stabiele pas
zie ik aanhoudend gedachten rijzen
over mijn leven nu, over hoe het was.

Stevig stappend, snel buiten adem
zie ik een schoonheid met schoudertas
als ik bijkans struikel in ´t ijdel dromen
dat wij zullen matchen, dat het past.

Ik laat haar gaan, behoud innerlijk rust
beschouw de lust nu als ongenode gast,
heb in mij een hardnekkige oude vlam
nog te laten gloeien tot niets rest dan as.

*

35.

Dag meis

Zing van je welvende krullen
je blonde steile haren, je lieflijke
pikzwarte paardenstaarten,
je machtige billen in alle maten die
mij steeds weer het nakijken lieten.

Chant van je ranke handen
waar ik eeuwig naar kon kijken
met stille vrees voor het voorbijgaan
de vergankelijkheid die je andermaal
onvermijdelijk mee zou nemen.

Suprême gedaanten nam je aan
om te komen, om ook weer te gaan
steeds anders aan me te verschijnen
met slanke en gevulde lijven en
al het heerlijks daartussen in.

Je hete adem, je natte vlees
je wilde haren in mijn snuit, och
mocht ik hier toch eeuwig wonen!
Boeddha's preek over onthechten
dringt tot mij nog niet goed door.

Schier ondraaglijk je kwetsbaarheid
zoals je door de kamer liep, zo echt
tegelijk droomachtig en machteloos
tegen de dood die eens zou komen
en we wisten niet wanneer.

In jonge meisjes woont al ouderdom
in oude vrouwen schuilt nog het kind.
Och dartel hart dat leven wil en
beminnen van ontwaken tot slaap,
wat doen we zo lang op kantoor?

Zal altijd zingen van al je zegeningen
rottigheid vergeten, uit al je gedaanten
alleen nog nemen wat ik meest vereer:
je vrouwelijke ontvankelijkheid
zalving voor de dwaas in mij.

*

36.

Temporaal

a.

De oude dame bij het raam
toont nog altijd heel voornaam
maar hoe anders wat zij in wezen ziet:
gevallen verleden, ontoereikend verschiet
leven dat door de vingers glijdt
waar blijft de tijd, de verloren tijd?

b.

Zie regelmatig een man
alleen wandelen, zijn vrouw is dood.
Toen ik nog een vriendin had
had ik groot medelijden met hem.
Nadat mijn vriendin was vertrokken
zag ik gewoon een man aan de wandel.

c.

Na miljoenen jaren evolutie
de eerste zelfreflectie!
de mens was geboren
en eindelijk kon een daad
van betekenis verricht worden
waarop Tom zei:
“Ik ben een watje.”

*

37.

Epilepsie

a.

In het holst van de nacht
ontwaakt meisje met mooiste lach
als haar hersenen opeens knetteren
haar armen stevig schokken gaan
fel tegen het houten bedhek slaan
alsmaar heftiger en frequenter.

Als ik eenmaal bij haar ben
is 't net of ze me niet meer kent
dan andermaal een grote aanval
en ook een derde boze grand mal
ik vraag haar instemming met
de valium rectiole in mijn hand.

Met woord en lichte lichaamsdruk
vraag ik haar op haar zij te gaan
maar zij kan mij niet meer verstaan
of beseffen dat met een beetje geluk
de valium haar belager onderdrukt
wil niet dwingen, zie 't nog even aan.

Goddank, de rust keert weer
gespannen tuur ik uren op een monitor
vol verdriet en diep geraakt
dat zij de toevallen *bewust* meemaakt
dan in de vroege morgen gaan toch weer
de wildste impulsen in haar brein tekeer.

Snel naar haar kamer en dan ontmoet ik
haar lach! ze herkent me en stemt in
met de valium die wonderwel werkt
de schokken kalmeren, ze slaapt al snel
voor einde nachtdienst zeg ik haar gedag
en geeft ze mij haar mooiste lach.

b.

Val vandaag in bij de kinderen
krijg de zorg over een tweejarig jongetje
met autisme.
Probeer mogelijkheden tot contact uit,
doe “boe boe mannetje, ik hou van jou”
kopieer zijn geluiden
tot ons oogcontact steeds langere perioden
beklijft.

Opeens het tonisch clonisch insult
de oogjes die hoog wegdraaien
het liefste bekkie uit het universum
dat hevig en regelmatig trilt,
de schokkende ledematen
na kortsluiting in de hersenen;
gelukkig is ie buiten bewustzijn.

Daarna is hij van al zijn energie ontdaan
rechttop zitten lukt zelfs niet meer,
opgelucht ben ik als hij rond het middaguur
weer met me is, zelfs meer dan daarvoor!
als we spelen, elkaar bekijken
hij belangstellend mijn handen en gezicht betast.
We hebben diepe vriendschap gesloten vandaag.

*

38.

Dag schone

...dan zijn dit, dan zullen dit
de allerlaatste woorden zijn tot jou gericht
aan wie mijn hart zich tevergeefs verbindt
ook deze machteloze nacht, -heb ik je
werkelijk zo bezeerd?

...ik zal je verder laten en aanvaard
dat op stranden jij ontbreekt voortaan
in wandelingen je ranke hand
gemis zal zijn, gelijk de lusteloze dagen
leeg van jou.

...nimmer meer mijn hand door je haar
nooit meer je tuitlippen die kussen willen
dag slank lijf, dag meest lieflijke billen,
dag meisje en moeder, dag warme dijen
zal ik je ooit vergeten?

*

39.

Spiegel

Zittend aan zee
getweeën alleen
beluisteren we 't geruis
van de wassende golven
die ons vertellen over thuis
aan taal vooraf
reeds hier.

Het leven stuwt het water op
tot baren die overslaan
aan land gaan waar hen slechts
kort bestaan is beschoren.

We kijken in een spiegel
tegelijk gevuld en leeg
ieder beeld erin geboren
direct ook weer verloren.

*

40.

De Grote Moeder

a.

Ook al noemen wij U Leegte
er is niets dat U niet bent.

Uw vormen als *ervaring* niet bestendig
bent U in *ervaren* toch immer present.

Onpartijdig spiegelt U mijn neiging
waar ik U ook maar weiger.

U ontlopen kan ik niet.

b.

Ik ging uit om U te vinden
liep U zo steeds weer mis.

Dwaas maakte ik mallen
waar U in zou moeten passen
zodat ik kon zeggen: “Kijk mensen,
ik heb Haar gevonden!”

Duwde iedereen opzij
op zoek naar U
en al die tijd, zie ik nu
duwde ik U opzij!

Waarom eigenlijk
de Leegte
leeg genoemd
als alles erin past?

*

41.

New Age

“Alles is één...”
zei de vrouw
die spirituele boeken las,
“...die boom en ik zijn één.”

“Das vreemd...” was mijn response
“...sluit je dan de rest niet uit?
En waarom een boom eerst apart bezien
om er dan één mee te worden?”

Zo had ze het nog nooit bekeken
maar ze moest gaan
om zich met gelijkgestemden
te verbinden.

*

42.

Menen te weten

Tijd voor een sigaretje
dus de regen in.
Paraplu's worden opgestoken
want de permanentjes
zijn niet zo permanent.
Pas op,
niet met de naaldhakken
op het rooster staan!
Sieraden worden besproken
de scherpste van de punten
de pijn van het dragen.
Op de koffiebekers
nog de lipstick resten te zien
als de dames alweer
aan goeroe's lippen hangen
die zeggen:
"Je bent je lijf niet."

*

43.

Praktische zin

De mysticus prevelde vanuit zijn luie stoel:
"Mijn leven is gedaan, laat de waarheid
mij maar opbranden."
Waarop de vrouw des huizes zei:
"Wil onze Boeddha de rolemmer
nog even buiten zetten
of hoe zit het?"

*

44.

Een bijzondere jongen

a.

Werner heeft een opmerkingsgave die me versteld doet staan
begrijpt niets van wat te komen staat; men noemt hem autist.

Een minuut na ons eerste ontmoeten
zegt hij: "Ik ben gewend."

"Je bent toch mijn vriend?" vraagt hij even later.
"Natuurlijk ben ik je vriend" zeg ik.

Hij is vandaag opgenomen, deze knappe kop die
als het wat te druk wordt aan de lunchtafel vol epilepsielijders
opeens objecten op tafel gaat herschikken;
zo bewerkt hij zijn geest.

"Gisteren!" zegt hij mij op zeker moment.
"Gisteren?" vroeg ik.
"Vorige week, bedoel ik."
"Oké, vorige week, wat bedoel je daarmee?"
"Ik hou van vorige week."

In de avond, tijd om te slapen,
poetst hij zijn tanden tot bloedens toe en langer.
Dan is het tijd voor het dwangmatig ordenen
van zijn kledingkast, vele minuten gaan voorbij
iedere suggestie te gaan slapen ten spijt.
Toon ik ongeduld dan groeit zijn zucht tot ordenen
dus ik laat hem begaan en leer dat te bed gaan
voortaan gewoon een half uur zal duren.

b.

Op de andere afdeling ligt Werner's vriend André,
geïsoleerd, want hij heeft de Mexicaanse griep.
Werner wil André graag bezoeken, maar dat mag niet,
doch Werner blijft 't proberen door de deur te glippen.

De dag erop is Werner jarig en André overleden.
Juist nu lukt het Werner door de deur te gaan!
Hij betreedt de kamer van André,
handen op de rug als hij over het bed buigt en zegt:
"Verrek, hij is dood!"
Dus André komt niet op mijn verjaardag?"

Ik slikte terwijl hij opeens schaterde:
"aan dooie mensen heb je niks".
En even later, terug in de huiskamer van de afdeling
zei hij dat Onno zo wel uit zijn kist zou komen.

*

45.

Stierenleed

Een koe of stier in het land,
laat al een week lang, vooral ´s nachts,
flink van zich horen.

Ik dacht afgelopen dag
dat ie wel eens ziek kon zijn,
niet lekker in het vel gestoken zat.

Nee, zei Karin, dat denk ik niet:
het is vast een stier en hij is verliefd,
maar afgesloten van de vrouwtjes.

Ja, deze nacht hoor het loeien weer,
het is vast een stier zonder plezier:
morgen even een hek open zetten.

*

46.

´t treft me diep
telkens weer
als ik de letters zie
zo gerangschikt
dat ze je naam maken
mij vlinders bezorgen

*

47.

Schouwspel

knisperend grind onder de zolen
gebergte deels verscholen in nevelen
geuren van mossig groen, walmend
dampend stro in stront langs de beek
die geult, stroomt, gaat en valt tot
gekletter op rotsen, uiteenspattend
water van vertier, beneden in het dal.

vermiljoen, tinten bruin, okerkleuren
in bomen, dwarrelend en ondervoets
rijk natuurtapijt, geritsel van vogels
eekhoorn spurt langs stam omhoog
druppels dauw met overgewicht
vallen...tik...tak...tikketak.

dan opeens laat de zon zich kennen
vanuit opentrekkend wolkendek trekt ze
majestueus strijklicht tussen takken door
damp tot magisch lichtspel verheffend
dan weer dovend, andermaal opkomend
betoverend en sereen.

schemering valt in, stilte daalt neer
in het groene ingetogen woud van wonder
als wij huiswaarts keren, de wereld in
vol melancholische herinnering.

*

48.

Dakloos

a.

Aan de grond
op Schiphol Airport
dakloos en berooid
was dit het dan?

Wenste werkelijk
dat we neer zouden storten
dan was het maar gedaan
maar het werd netjes
de landingsbaan.

Zit bij de pakken neer
wat zal ik nog?
Tranen nader
dan enig perspectief.
Is dit de prijs
voor eigenwijs?

b.

Krijg les
man komt bedelen
ik zeg nee
hij komt later weer
zeg nee een tweede keer
o ja sorry, zegt hij dan.

Dan loopt hij
om de grote kerstboom
naar de oliebollenkraam
koopt een bol
plukt er stukjes van
voert er vogels mee
met gulle lach.

Een zwerver, net als ik
maar dan volleerd.

*

49.

Notities in het Kenaupark

a.

Er gaat veel fraai vlees door de straat
met zomerse passen op klakkende hakken
als ik mijn zondig denken aanschouw
in het Kenaupark te Haarlem.

Jij bent in Ierland, wij kennen crisis
het lijkt verboden nu te genieten
veelvuldig lachen spreekt dit echter tegen
als ik nog een glaasje leeg.

Ik beschouw de mensen die voorbij gaan,
en besef ten diepste
dat niemand zichzelf maakte.

b.

Ieder mens is een vorm van beleven
een man op een bank staart in een verte
een jongen in het gras tuurt op zijn phone
een vrouw zit tegen een boom, speelt ukelele
ik ben waar mijn ogen gaan, mis niets.

c.

In 1982, na een visioen,
ontdekte ik de Tau Teh Tjing.
Vandaag, in 2018, lees ik in
de vertaling van Stephen Mitchell:

*The Tao is called the Great Mother
empty yet inexhaustible
it gives birth to infinite worlds.*

*It is always present with you,
you can use it any way you want.*

Ik lees dit en besef
dat geen tijd is verstreken.

d.

Ik zie vele gelaten
die niet zien wat ze zien
maar overwegen
hoe ze gezien worden.

In plaats van hier te zijn
denken ze hun lijf
weten ze zich bekeken
gevangen in eigen waan.

e.

Hoe armzalig
reeds te weten
waarheen je gaat!

Eenmaal verdwaald
ken ik mij weer
onwetend en origineel.

f.

Filosofie is gevlogen
wat nooit begon gebleven.

g.

Aandacht gaat uit
naar mooi en lelijk
ik lees de oordelen
die dit aansturen.

Zonder sturing schouwend
is er louter dit stromen
oneindig schoner dan de
ingebeelde losse delen.

Ook metafysica valt
als zien volledig is.

i.

De vrees iets te zullen missen
in een ingebeelde toekomst
bepaalt menig loerende blik.

Welk een bevrijding
niets meer te verwachten
rustend in oorsprong.

j.

Verzamelen is angst voor verlies.
Schoonheid zien verzamelt niet.

k.

Twee vrouwen voor me
een oudere en jongere
spreken over yoga
tonen dan de praktijk.

Ik maak heimelijk foto's
denkend aan Miroslav Tichy.

l.

Dakloos en doelloos zit ik aan het water
met eend, meeuw en duif aan mij zij.

Moegestreden zie ik zinloze oordelen
vallen in mij.

Het niet meer te weten
is zo gek nog niet!

m.

Voorin de Tau Teh Tjing dit citaat:

*Who can find a good woman?
She is precious beyond all things.
Het husband's heart trusts her completely.
She is his reward.*

Proverbs 31:10-11

We belden elkaar net
straks bellen we weer.

n.

Succes leek genade
falen een straf
maar het oog van vandaag
erkent genade in al.

o.

Vogels op het water.
Als ik wat eet komen eerst de eenden
dan ook de schreeuwende meeuwen
en als alles op is, is het net alsof
er niets heeft plaats gevonden.

p.

Aan de overkant een snelle auto
raampje open, stampende muziek
iemand om een ieder te bewijzen
dat ie bestaat.

q.

Integriteit maakt mensen mooi.
Geniet van de gratie van menig fietser
zoals de moeder die haar kroost vervoert
haar haren gestrekt in de wind
trouw aan haar taken.

Opeens pijn in mijn ziel
waartegen wijn niet helpt
nee, ik heb stellig nog niet
’t beste van mij laten zien.

r.

Mensen zijn mooi.
Iedereen doet zijn best.
We moeten niet zo zeuren.

s.

De mieren op mijn koffer
vervoeren kleine spulletjes
wat een schouwspel!

Hoe zal mijn taal
de wiegende schaduwen van grashalmen
op mijn schrift in de avondzon
overtreffen?

*

50.

De weg kwijt

de mensen,
ik zou ze de zon willen geven,
zeggen dat daar die fraaie vogel gaat
maar ze kijken naar omlaag,
als ze louter
corona en gevaar denken.

en das gek:
de ene wandeling hen vandaag toegestaan
wordt stappend teniet gedaan
door alsmaar turen op het scherpje
van de hun onbekende cipier.

*

51.

Het pad erheen loop ik met Lief

Dag waanwijze wereld

De rek is er uit, de tijd rijp om voor te bereiden op het leven in het wild.
Dag cultuur met je slavernij toegewijd onwijs onderwijs,
dag maskers met je aanloop tot de lijfspuiten,
dag telefoons van altijd op tijd en plaats getraceerd;
klaar met dit rampzalig gedoe.

De dood is de laatste deur, het pad erheen loop ik met Lief.

We zullen ver weg van de waanzin onze organische zaden planten,
de eenzaamheid eren en verdragen tot één van ons als eerste gaat.

Het wereld wijde web kan ons gestolen worden;
we weten voortaan waar dit netwerk voor staat.

In de ochtend is de zon onze vriend, des nachts de maan.
We zullen kruiden plukken, de geuren snuiven van het bos
en langs stromend water beluisteren
wat geen mens ooit componeren kan.

Geen valse rekeningen meer in de bus,
geen belastingen op wat door God gegeven is.

Nooit meer tegen de muren op, nimmer meer aan het plafond,
louter nog hemeldagen en sterrennachten met de wolken van vruchtbaarheid
om ons te dopen en zegenen.

Ook als nooit meer iemand komt kijken zullen we de mooiste creaties scheppen
uit de materialen die de natuur ons schenkt opdat onze laatste woning
iedere nieuwe dag meer betoverend zal zijn.
De ogen van anderen voor waardering niet meer nodig
als het solitaire oog de schoonheid sec geniet.

Nooit meer bidden om meer maar wegtikken wat niet meer nodig is
in de loop naar het einde van het altijd nieuw begin
dat in dankbaarheid reeds omarmd zal zijn.

Want als de dood jouw lijf komt halen Lief,
ben je al in mijn Hart.

En als onze kinderen de wereld ook moe zijn,
hebben we ons aards en hemels onderkomen aan hen bekend gemaakt,
kunnen ze er komen met hun kinderen,
er zonder zorgen geborgen zijn, zonder dwaze afleidingen
in de Schoot van Leven, eens als de dood gevreesd,
nu als de Bron van iedere tel van leven bemind.

52.

Zo de vogel door de lucht zweeft,
gedragen door schijnbaar niets,
-af en toe een klapwiek genoeg
om voort te gaan-, och, mocht
de mens toch zo bestaan!

*

53.

Stilte is mijn woning

Stilte is mijn woning. Graag mag ik uitstapjes maken, maar er gaat niets boven thuiskomen. Buiten, waar de wereld in oneindig veel kampen is verdeeld, competitie gaande is, kan een mens van alles beleven maar als vermoeidheid toeslaat is thuis de zegen. In Stilte, waar de indrukken en wanen van iedere dag mogen temperen, rusten en vervagen, de zintuigen mogen versmelten met hun uitgangspunt die vrede is.

Er zijn velen die Stilte vrezen, gek genoeg, want een ieder is eruit verzezen. Vrees omdat de geest in Stilte niets kan vinden om aan te hangen, dat maakt de geest bang voor vallen. De geest kan Stilte, die zonder eigenschappen is, niet traceren. Denkt dat Stilte niet te realiseren is, omdat Ze buiten het mentale domein Zich begeeft. En al die tijd is Stilte een ieders diepst verlangen!

Stilte is mijn volstrekt vertrouwen waardig, omdat ze niet corrumperen kan. Wat corrupt is heeft zich in de vorm vergist, Stilte wacht de gevallene altijd weer. De uitnodiging is eindeloos. Stilte kan niet worden misgelopen. Haar te missen is een huidige activiteit die in het geheel niet nodig is. Wie Stilte toestaat het leven te leven vindt Stilte in iedere vorm.

Stilte is een woord en Stilte is geen woord. Stilte is tot alles in staat en doet niets. Stilte is onnoembaar en toch schraagt Ze 't heelal. 'Eerst was het woord' zegt een boek, maar vóór dat boek was Stilte, nu is Stilte, immer zal Stilte zijn. Niemand heeft het laatste woord.

Van alle schoonheid die ik beseffen kan, hoewel noch geest noch zintuigen Haar bevatten kunnen, is Stilte 't schoonst. Ze is onverdeeld, lijdt niet aan waar een mens ook maar aan lijden kan. Lijdt niet aan betekenis, teleurstelling of verlies.

In Stilte vallen alle geschillen der mensen. De beste adviseurs moeten het afleggen tegen Haar ultieme bekwaamheid, die zonder einde is.

De schone kunsten betreffen expressies van mensen die Stilte in tonen, vormen, kleuren, woorden en dansen aantonen en vereren. Waar de rumoerige strevende geest steeds weer verdeling zaait, draait Stilte als integere expressie niet om feiten heen en blijft, onaangedaan door waanzin en satanische praktijken, steeds weer Zichzelf vertolken, zo immer vredig klinkend.

Stilte verzint niets, maar Ze kent alle gedachten. Waar de mentale geest in de matrix van conditioneringen ronddooit heeft Stilte steeds de vrije keus: hierop in te gaan en daarop niet. Wie

Stilte is toegewijd dient steeds deze vreugde en vrijheid in een ieder, en maalt niet om naam of aanzien die daarmee verloren zou kunnen gaan. Die hadden al geen bestaan.

Stilte is een ieder, religieus of niet, gelijk. Alle duidingen van Stilte mogen verschillen, geen verschil kan uiteindelijk blijven.

Stilte kan niet bereikt worden, Ze is altijd al het geval. Een relatie met Stilte hebben is nog altijd een vorm van herrie. Stilte is een ieders zegen. Zoek Haar niet langer, laat instrumenten en wapens vallen: Stilte is al hier.

*

54.

Filmisch

Het Beest, nu zo gevreesd,
dat Corona heet,
ligt mak in zijn mandje
als ik de computer heb uitgezet.
De tijger die mij zou komen halen
is zonder internet
een lief poesje op mijn schoot.

*

55.

Ongesluierd

Je zocht verlichting, de stilte
en een herrie dat je maakte
als wie wetenschap noemt:
te weten niet te weten
of wie vaststellen telkens weer
dat niets vast staat.

In plaats van keer op keer
woorden hergroeperen
om rust en vrede te vinden
eer je nu eenvoudig stilte.

Je was bezig problemen,
-die je niet had-, op te lossen,
dit had je geleerd van wijze mensen
toen je je nog dom dacht.

Liefde was altijd aan de overkant,
de toekomst beter dan het heden
gezond dood gaan
een geweldig streven.

Verlost van begrijpen in de tijd,
viel je neer in direct horen
en het onmiddellijk zien
van wat niet te maskeren is.

*

56.

Laatste licht

Op de top van een verre spar
zit een vogel, zo groot
dat ie eraf zou moeten vallen,
de tak zou moeten breken,
maar er breekt geen tak
en de vogel rust er een kwartier.

Als de vogel gevlogen is,
werpt late zon schitterend licht;
ik leg de pen weg, zonder labels
is het wonder.

*

57.

County Kerry

De auto rolt door de Connor bergpas
Chet Baker klinkt, zijn sterfelijkheid
mengt met 't gesteente om ons heen.

Menselijke geboorten spelen
—even— in dit leven mee,
zonder veel talent of zeer bekwaam,
dan is het gedaan.

Dingle, ver beneden
als zonlicht de bergwanden
majestueuze allure geeft,
nietigheid beseffen laat.

Schape op weg en bergen,
—mysterie evident—
dat je niet meer kan vatten
de menselijke arrogantie.

Bordjes wijzen op cottages, prehistorisch,
maar ook alle bergen zijn uit de voortijd,
verraden de ijdelheid der mensen
en hun musea vol vergissingen.

Liefde, ooit gezocht, straalt als bergflanken
en in de mystieke nevelen rond de toppen
van wonder als de zon uit wolken
her en der schaduwen werpt.

*

58.
Bijbel

Nieuwe Testament opengeslagen.
Vond er vreemde zaken.

Las dat Judas Jezus verried,
dat het al geschreven stond, voorbestemd,
en toch Judas ervoor moest boeten
als had hij een vrije wil.

Jezus zal wederkeren, lees ik.
Wie zal hem herkennen?
Draagt hij baard en bovenkleed?

Jezus keert weder als innerlijk herkennen,
zonder verdeling hel en hemel,
Judas en Jezus veilig thuis.

*

59.

De zee

Zit hier, ver van Lief,
in Zandvoort, dat nat en grijs is,
klam en vertrouwd als een oude tijd.
Woest, door de wind gevoed golft de zee
aan land, deinst ze weer terug, verzwolgen
in nieuw opkomende golven.

Nat van wandelen, rillend met rode wijn,
kijk ik naar de werkers in de keuken,
zie ik de man die eenvoudig en devoot
bestek staat op te poetsen.
Geluiden van pannen, borden, kastdeurtjes.
Schoonheid, tegelijk gewoon en bijzonder.
Af en toe gelach, een ieder kent zijn taak,
de sfeer ontspannen, de drukte moet nog komen.
Op tafels bordjes: 'Gereserveerd'.
Boven zee breken strepen licht door de wolken.

Mensen praten, wonderlijk dat we communiceren,
geven en ontvangen, zomaar, omdat we bestaan.
Filmisch, straks is het voorbij, alsof er nooit iets was.
Tranen op netvlies.
Mussen vliegen onder de nokken, over tafels
en op stoelen staan ze, loerend naar kruimels.
Ze zijn er, zonder zelfbesef verschijnen ze aan mij.
Zie een enorme vaas pils slinken in de handen
van een tevreden lezende man.

Een groep mensen heeft wat tafels gereserveerd.
Het Bijbelgenootschap, hoor ik een man zeggen.
Een lange man met aktetas beweegt onhandig,
kent knopen in zijn lijf.

Toenemende schemering bekrachtigt
reeds brandend kunstlicht.
De mensen anders dan in Ierland;
meer present, moderner en bewuster.

Vraag naar het toilet, krijg flitsend antwoord
van de de glazen drogende jongeman met blijde zin
wiens wenkbrauwen ook weg wijzen:
"links achter de bar".

Mensen kletsen, dragen imago's over,
kunnen slechts gissen naar wat de ander verstaat.
Ze vormen zich een mening over het leven,

hoe het moet zijn; soms lijken ze er controle
over te kunnen hebben.

Dakloos, een week, iedere dag weer zien
waar een slaapplaats zal zijn.
Tranen drukken, willen me doorspoelen,
ledigen, zuiveren, uitvloeien.

De dood, wat moet ik daar nog mee?
Ondenikbaar dat alles stopt.
Voor wie alles stopt, die stopt ook,
dus niets zal voor iemand zijn gestopt.

Op 't wijnglas een maatstreepje.
Hield men zich aan, twee glazen lang;
de derde schenker scheutiger
alsof ie me wel aardig vindt.

De mensen van het Bijbelgenootschap
schransen, hun christenpraat, –even–,
tot zwijgen gebracht voor basaler waarheid.

Duister valt in.
Glas leeg, jas aan, muts op, trein in,
laatste zwaai naar de zee
en mijn Lief.

*

60.

Zon ontnemt mij de maat

De natuur spreidt haar ontelbare armen
als varens, rozenstruiken, bomen,
laat zich verwarmen door zonnestralen
die het hart ophalen en openen.

Klein geluk in een achtertuin,
onmeetbaar groot, nee, mateloos,
de maat van vervoering gevallen
in ongeremd bloeien zelf.

Welig tierend Mysterie
slaat ieder overwegen weg,
aan gruzelementen de meetlat
van berekenend miezerig brein!

*

61.

Helder

zoveel bespiegelingen
gingen voorbij, oordelen
stierven in hun eigen vertrek

*

62.

Open baring aan de wandel

We lijden aan knopen en buffers
die niet laten stromen,
we kunnen er maar niet uitkomen
tot opeens,
als we hand in hand wandelen,
de schellen van verbeelding vallen,
eenvoud geen probleem meer ziet.

Wat een proces hè vrouw:
elkaar in de haren vliegen,
dan samen zien dat zoiets
helemaal niet nodig is,
dat we ons vergissen
als beeltenissen.

*

63.

Men zegt: de tijd vliegt,
maar zo is dat niet;
tis 't geheugen dat 't heden
niet bij kan benen.

*

64.

Het stille oog

In donkere krochten van de geest:
oude boeken, stoffig en verspreid,
pagina's verpulveren, verwaaien
bij het minste zuchtje wind.

In stilte zit ik en ik kijk ernaar,
de tijd eet gretig van al dat ik zie
als ik wijze woorden en heilige namen
in vurige vlammen rook zie maken.

Kan verloren lijken en uitgeblust,
maar deze leegte is vitaal vol leven
nu het denken, tot echtheid niet in staat,
voor het moment even is uitgespeeld.

*

65.

Golvenspel

Golven water op mij toe aan land,
gedachtegolven uit mij over 't strand
tot de twee stromen elkaar raken
–vermeende identiteit kopje onder.

Hoe vaak kwam ik al hier?
Wat vond ik aan dit water,
wat ging hier verloren?

Hoe slim ik ook dingen bedenk,
het wordt overspoeld telkens weer,
–zand erover.

*

66.

Zitten op een stoel

Je doel bereiken
is je doel verliezen.

Schrijvers dromen ervan
dat althans één zin uit hun werk
aan de vergetelheid zal ontkomen.
Maar zinnen hebben pas zin
als ze de stilte weten te bereiken.
Een vergeten zin is een
geslaagde zin.

Het denken dat iets wil
valt in het bereiken stil;
vindt niets.

Zit in de tuin.
Geluid van een vliegtuig.
Droom stijgt op.
Zonder kennis en denken
wordt geluid niet vertaald,
stijgt geen vliegtuig op.

*

67.

Manke taal

Mild schrijft de wind
golvend lichtspel op het water
immens bekwamer dan taal
het wonder vertolkend.

Och arme woorden
van nabootsing en geheugen,
nooit zullen jullie het Echte
vangen of vervangen.

Rust mijn pen,
snuif de wind.

*

68.

Inkeer

Langzaam maar gestaag
trekt de herfst een rode gloed
tot hevigheid (straks verval)
in bermen, bomen, bossen.

Nu de winter naakt
kleden wij ons warmer aan,
—we slapen meer.

Ik dacht vandaag:
we hoeven helemaal niks
en zelfs die gedachte
leek er één teveel.

*

69.

In trein laat meisje gulden vallen.
Tom zegt: 'Je laat een gulden vallen...'
Meisje bukt, er valt nu ook een kwartje.
'...en een kwartje', vult Tom aan.
'Dank je', zegt het meisje.
'Dat is dan één vijfentwintig', zegt Tom.

*

70.

Omen

Op de fiets voor het stoplicht,
bij het pondje te IJmuiden
wil ze door rood de weg over
juist als de auto's groen krijgen.

'Niet doen vrouw,' zeg ik,
'niet vóór een rij auto's!'
als ik wijs naar de zwarte
begrafeniswagen voor ons.

De man achter het stuur lacht ons toe
door het open raam als hij passeert,
wijst met duim naar de kist achter hem
en roept: 'niet door rood!'

*

71.

Tv-reclame

tel sell
bel snel
een wetenschappelijke doorbraak
heeft ervoor gezorgd
dat er eindelijk een pil is
die voor u leeft!

bent u het ook zat:
opstaan
piesen
koffie zetten en zo?
er is nu een pil
die dat allemaal voor u doet!

gedichten maken
gedichten lezen
laat het de pil doen
en slaap zacht.

*

72.

Gezegend

Storm.
Sigaretje in de open deur.
Mijn blik rust op verre heuvels
als ik besef dat natuur door deze ogen ziet.
Natuur kijkt, middels dit instrument,
naar zichzelf.

Als ik dood ben,
dit instrument niet langer functioneel,
zijn de zintuigen gestorven, maar niet
de Bron die alle instrumenten schept.

Druk peuk uit, verwonderd
over tijdelijkheid in tijdloosheid,
onbekommerd over wat was
of komen zal.

*

73.

Voor de wind

Zoef, zoef gaat onvermoeibaar
de wind langs muren en ramen,
stuwt het water over het glas voor mij,
slaat her en der kleppen open en dicht,
smijt takken tegen het groene land.

Behaaglijk binnen brand ik
cd's met zwierende noten van
Bud Powell, John Coltrane,
Sonny Rollins, Ornette Coleman
om morgen in het karretje met Lief
door het landschap te razen
als spetters op de vooruit kletteren
terwijl de blazers tetteren en wij
de maat op elkaars benen slaan.

Bocht na bocht swingt onze tocht
met nu Sonny Stitt, Thelonious Monk
en straks om de hoek Charlie Parker
als Lief me even aankijkt,
behendig het stuurwiel nog eens draait
en zegt: 'Wat zijn we rijk hè Schat!'

*

74.

de liefde die we vangen wilden
gaat nog altijd vrij rond.

*

75.

De vrucht van uw schoot

Het ontglipt me, maar zie
het is ook hier;
midden in het ontglippen
kan het me nooit ontglippen.

Als het Kennen realiseert
dat het Kennen niet kan Kennen
stopt het zoeken naar Kennen
valt Kennen in Zichzelf terug.

Zij zoekt niet meer en vindt
in alle vormen Zichzelf;
zij is het zien van alle open deuren
naar het deurloze.

Dus als men naar de Liefde vraagt
dan leidt er geen weg heen;
dan is het Liefde Zelf die vraagt
naar de Liefde die het al is.

Het kind raapt iets op,
de wereld bestaat niet meer,
alleen dit sieraad; Liefde
raapt Zichzelf op.

*

76.

Ochtendgloren

Onbeweeglijk de bladeren.
Goudsbloemen hebben zich
genesteld in de hulst.
Ochtendnevel heeft dauw
als parels op 't groen gezet.

Je kunt de stilte horen:
ze fluistert alle tijden
vereend als dit heden.
Zo sta ik hier,
leeg en vervuld.

Trekje van mijn sjekkie.
Produceer een rookwolk
die uiterst kalm en zonder
doel zich verspreidt
tot niets.

77.

Ode aan de berg

Na een flinke klim het neerzitten,
de adem door het lijf voelen en ontspannen
met de ogen gericht op de top van de berg.
Dan komt het wonder los, scheert een nevel
over de bergtop, laadt dit zien met magie.

Eerst nog ik hier en daar de hoge piek
maar nu versmelt het zicht tot één beleven,
vervloeien de irissen met het steen en groen,
alles onverdeeld, scheiding verdwenen;
waarom gesteente dode materie genoemd?

De mist omringt in vrede de top, vleit het,
drijft voort langzaam maar gestaag terwijl
zij traag minuscule druppels water afgeeft
die tot stroompjes worden en samenkomen
om recht voor ogen als waterval te gloren.

Tussen dennen, over rotsen, spat het nat,
het kolkend geluid roert oren en hart
als het verschil tussen geluid en luisteren
tot een enkele stroom ervaren vervloeit
als het genadig horen zonder luisteraar.

*

78.

Genade

Lopend langs de baai, –het water zet zich uit
om me te halen–, kijk ik naar de stenen en schelpen
en ik kan het niet helpen in ieder exemplaar
een diamant te zien.

Het wassende water groet mij en zegt
dat geen steen op dee andere zal blijven;
tranen uit mijn ogen, terug in de zee
waaruit ik in een ver verleden kwam.

Regen uit hemel, golven uit zee, tranen uit ogen
tot de tijd de verschijnselen uitvlakt
als het water de stappen
in het zand achter me.

*

79.

Betrekkingen

Al ons weten, beperkt en gemeten,
zal nooit onmetelijkheid bevatten;
zie het ijdel vergissen van de mens:
met schepnet oceaen willen vangen.

Oceaen, de mens ten diepste, kent
netten in zich, het is niet andersom;
menen te weten is in netten verstrikt
waar kennen vrij door mazen zwemt.

Denk je je golf dan val je uiteen,
denk je je vorm dan sta je vast,
zie je dat je in alles getuige bent,
dan ben je als water, ongeremd.

*

80.

Vasten

Loskomen

*

81.

Onderstroom

verlangen kent angst
geluk kent ongeluk,
altijd al ligt vrede
onder beide

van al dat ik
meende te weten,
is alleen de schone lei
gebleven

*

82.

Goh, wat hebben de mensen het druk
met tekortkomingen zien in anderen,
epidemie van stapelgekte.

Omdat ongeveer iedereen eraan lijdt
word je er niet voor opgesloten.

*

83.

Zetel van het ware zelf

Heb het ware zelf genodigd
voorgoed naar voren te komen
ieder grammetje valsheid
van de troon te stoten
want zo kan het niet langer.

Ook al heb ik dan geen hand
in het opkomen van gedachten
het lijkt me toch prachtig
als ieder centje belangstelling voor
de mentale handlangers van het valse
ter plekke en voor de eeuwigheid
om zeep wordt geholpen
dan droogt de leugenbron
bij gebrek aan interesse
vanzelf wel uit.

Dus geef me maar meer
keer op keer weer
van 't tergend denken der duisternissen
de zwarte matheid van verkramping
opdat dit hels en onhoudbaar beleven
zichzelf tenslotte de laatste adem beneemt
alsmede de lucht van al dat tegen vrij leven is
zo louter oorsprong over blijft
zetel van het ware zelf
de niet te lokaliseren alomtegenwoordigheid
waar afscheiding, oordeel en identiteit
volledig en voor altijd onbestaanbaar zijn.

84.

God is geen bereik,
God is uitgangspunt van wat dan ook.

Als alle geloof gevallen is,
resteert God.

*

85.

Ik weet meer niet
dan wel
en wat ik weet
berust op vergissing.

*

86.

Als het geluk
mij begint toe te lachen,
verwacht ik ieder moment
een bliksem op mijn dak.

*

87.

Vlammetje,
balancerend op de pit,
onzekerheid
die ook ik bezit.

*

88.

Wat is 'van God los'?
Een tijdelijke toestand
die vele eeuwen lijden kan betekenen.
Wat is dan God?
Huidig beleven zonder vergelijking.

*

89.

Hier

Ik ben hier
en jij
jij bent ook hier
en zij en hij,
ook zij zijn hier,
we zijn allemaal hier
en er is geen ontkomen aan

*

90.

Grote Broer ben je zelf

Big Brother is watching you,
en het is je eigen telefoon
waarmee je ook anderen opneemt,
niet langer louter slachtoffer,
tevens dader geworden.

Leg die telefoon eens weg
en kom tot zinnen.

*

91.

Het

Het
plenst
watertekort

Het
vecht
voor vrede

Het
spuit gif
voor gezondheid

Het
liegt
voor waarheid

Het
censureert
voor democratie

Het
sluit op
voor vrijheid.

Het
beperkt
voor veiligheid.

Het
weet dat jij weet
dat het liegt.

Het
geilt erop dat je bang bent
en niet op staat.

*

92.

Lijden bestrijden in moderne tijden

Er wordt deze dagen
nogal eens een beroep gedaan
op morele verantwoordelijkheid,
waarna een oproep volgt
tot continuering van oorlog,
u weet wel:
wapens voor de vrede,
doden voor de veiligheid,
vernietigen voor de heelwording.

Zullen we dan ook gaan
eten voor gewichtsverlies,
drinken voor de nuchterheid,
stelen voor de deugdzaamheid,
euthanaseren voor de gezondheid?

*

93.

Ik Ben

licht
een enkele gedachte
brengt vorm in zicht
zodra ik naam geef.

ben ik?
bewijst versplinterd licht
mijn bestaan?

kan mij louter verliezen
in het licht,
er is geen zicht
dat ik bewaren kan.

is dit erg?
voor wie?

*

94.

Flaw

The face I wanna keep up
is exactly the face I suffer,
is exactly the face to lose,
— no, not yet, this phiz
still wants to survive a bit
but the body endures no lie,
mirrors it back as dis-ease,
a hell of a sign
for where I'd rather not be.

*

95.

Death unknowable

Death, big issue
within the fear of many,
has never been seen,
can't rob from life a penny.

Coffins, graves, crematories,
they are no plausible proof
of life's ending, after all:
it's always life that looks.

Time and again notions die
like the idea: date of birth;
there was really no 'I' there,
time made the false construct.

Knowing, doomed to inflation,
may speak a sprightly while,
but falls after all as idle denial
into life wordless and unlocalized.

*

96.

Unborn identity

In the morning opening eyes,
undifferentiated light shines
till words come to mind:
‘chair’, ‘wall’, ‘new day’
and the world is born.

Amazing: creation made
by words alone,
this magical terms of division,
sounds with so-called meaning.

Still, all the while,
the unborn eyesight almighty
resides meaningless aside,
—in but not of the world—,
as lost souls sole security.

*

97.

Loosing face

Without any means
spontaneous seeing.
Words are needed
to differentiate forms;
without giving names
undivided light.

In whom this all arises?
From what creation springs?
Give it a look
and see no thing.

*

98.

Lieve zus van eeuwig

weet je Trui, straks
als je de telescoop hebt afgelegd,
zal ik je vinden in stilte

zal dit zicht niet eerst
aan herinnering hoeven binden;
hier ben je al, reeds dit hart.

zal je vast nog wel eens missen
en meteen weten: dit is vergissen:
als Ramana kan je nergens heen

je zult de bomen zijn, de lucht,
de wind in mijn haar, en je zal stralen
als iedere regen en zonneschijn

*

99.

Urgent ontspannen

Had ik slechts enkele woorden te spreken
tegen iemand die de wereld niet meer ziet zitten,
ik zou zeggen: verlaat ieder verhaal.

Binnen verhalen vindt oplichting plaats;
daarbuiten niet.

*

100.

Internet

Als je niet bent ingelogd
besta je niet.

*

101.

Mensheid

Eerst werd zand in de ogen gestrooid.
toen deden ze zelf de kop in het zand.

Glas wordt van zand gemaakt,
kijkt men er nog eens doorheen?

*

102.

Briefje aan familie

Het kan gek gaan:
eerst mocht ik jullie huis niet in,
nu mogen jullie er niet uit.

Neem afstand, neem masker, neem prik
en stuur je nageslacht naar de onderwereld;
jammer dat het zo moet gaan.

Slaap zacht.

*

103.

Heeft Harry Houdini corona?

De matrix, a load of crap, omkapselt ieder mens, tenzij
je de lading rotzooi kent, van verwevenheid bevrijd.

De matrix, aldus bezien, beschrijft feitelijk de weg
uit de onzin ons geleverd, doorzien als heg noch steg.

Vrij en ongericht, weg uit het gesticht.

*

104.

En nu weer gewoon

En nu weer gewoon
natuur nummer 1 en
de gekte in de wereld
bij het vuilnis
op de achterplaats.

Gewoon weer alles nieuw,
niet langer krotten repareren,
geen gedrochten bediscussiëren
maar vers, blij en vrij scheppen
in het aanschijn van de zon
uit wat ons eerst gegeven is.

Doorzie de druk op je gezet
door lockdown, afstand en
andere stille wapenen; loop
door de waanzin heen en
ga weer vrij en gezond rond.

Dan komen ze je maar bekeuren.
Vrijwillig op slot zitten
omdat je anders op slot wordt gezet
is al net zo zot
als je onderdrukker te vragen
of je tegen hem mag demonstreren.

De wereld start voortaan weer hier,
waar alles nog heilig is en ongedeerd,
-niet langer op de waan mediteren,
deze oriëntatie op de ingebeelde boei
waaraan denken meent vast te liggen.

Zie onruststokers in eigen huis,
weersta ze niet, doorzie en sta vrij
van gesuggereerde implicaties;
sta op en wandel.

*

105.

Waarde,
je kent nu de lusten,
je kent nu de lasten,
–wat als
beide rusten?

Verlangen en angst zijn
onlosmakelijk verbonden,
waar de eerste optreedt
komt de tweede
in de slipstream mee.

De mensen denken
dat zonder verlangen zijn
een dood leven is,
ze hebben het mis: leven
leeft dan meer dan ooit.

*

106.

Een rondje waanzin

Regen, regen, regen,
muis in huis,
ratten in schuur en op zolder,
en dan denken aan
Mark of the Beast Rutte,
veel gezelliger wordt het niet;
wie weet waar je een betrouwbare
Rutteval kunt kopen?

Jan Paternotte
heeft ook veel weg van een rat,
maar das onaardig,
dan beledig ik de ratten;
spreekverbod om democratie te redden
zegt zijn eenzame hersencel.

Allemaal in de touwen van
Klaus Schwab, allen gevangen in het web
(of in en in dom)
van filmopnamen toen ze zich beschaamden
met verboden praktijken,

die hen chantabel maakten;
Epstein Island was ervoor ingericht.

Vond het wel fijn te zien
hoe emotionele Xi Jinping
jongetje Justin Trudeau de maat nam
en hem zei:
een vertrouwelijk gesprek met jou
is binnen het uur naar de media gelekt;
het Canadese ventje kon nadien
amper nog goed lopen.

Gelukkig is het WEF maar een praatclubje
en gaan we het CO2 gehalte van 0.04
terugbrengen naar 0.03 met vele miljarden.
Tis wel jammer die inflatie
als gevolg van Poetins expansiedrang,
dus we drukken er nog wat biljetten bij.
Sigrid Kagedis wil nu belasting verhogen
om de staatskas op orde te krijgen;
kou en honger is haar niet genoeg.
Solidariteit vraagt nu eenmaal wat:
sterf van de honger en de kou,
liefst eenzaam,
zodat we oorlog kunnen consolideren.

Mannen die op vrouwen vallen,
das achterhaald, ombouwen, allemaal
en anders ben je een racist.
Zie je misdaden van George Soros,
dan ben je een antisemiet
en holocaustontkenner.
Ben je voor een fijn klimaat
dan moet je kunst vernielen
en je eraan vastplakken.

Tis niet te vatten
dat zoveel mensen de oplichting
niet kunnen of willen zien,
ze zitten in het complot,
of ze het beseffen of niet.

Het prikje,
en alle prikjes erna,
vernietigen vermogen tot compassie,

het spikeprotein, zo leert menig autopsie,
vernietigt hersendelen.
Vertrouw de wetenschap mensen,
en denk binnen de kaders van Patersnotneus
en Mark Beast Langneus,
dan komt het allemaal dik in orde.

*

107.

DNA en vrij zicht

DNA als gevangenis
dit dacht ik
toen ik in de nachtelijke hemel keek
gekke wolkenvormen zag
aan interpretatie deed en
dacht: natuur of HAARP?

DNA als gevangenis,
die inval bleef hangen,
zo had ik het nog nooit gezien.

Opeens zag ik
dat, ongeacht welke vorm, elke vorm
zich beweegt volgens de beperkingen
van die vorm.

Het is niet erg,
je hoeft er niet in te wonen.

Vrij zicht.

*

108.

Reeds dit

Het lege veld van geen verbeelding
kan lijken op een wachten,
maar ook verwachting speelt er niet.

Dankbaarheid, diep uitrusten
niets meer hoeven, niets meer moeten
alles zonder zoeken
op een presenteerblaadje krijgen.

In het diep besef dat zoeken
zich altijd weer weg bewoog
van wat het graag wilde vinden.

Moegestreden,
overgegeven
en dan opeens
de volle energie.

Die niets meer hoeft,
die niets meer moet,
die reeds de schat
van ieder zoeken is.

*

109.

Let go, let God.
Heel weinig woorden vanavond.
Let go, let God.
Prachtig.
Laat de controle gaan
jongleur's ballen nu maar vallen,
laat God.

*

110.

En nu de dood van Jan
die de man uit Frankrijk weg nam
en denken aan hem verruimde
tot voorbij het hemelruim.

Suizen leek eens moeilijk vol te houden,
en toen ik het droeve bericht hoorde
suisde stilte welluidend in deze oren.

Ik zie je sindsdien in de sterren,
in de oceaan vol golven,
bevrijd van verleden en van de wil te bevatten
nu niet-weten als liefde is herkend.

*

111.

Haiku

a.

Storm is gaan liggen
maar nog altijd in het web
een dansend blaadje.

b.

Zorgen voor morgen
opeens bliksem en donder
zorg plots ten onder.

c.

De staat steelt en doodt
de zon komt trouw op en straalt
zorgen zijn niets waard.

d.

Het is alweer laat
als ik bemerk dat de klok
al een uur stil staat.

e.

Geluk is voor dommen
dus ik heb verdomde mazzel
dat je't even weet.

f.

Griepseizoen nadert
velen nemen een prikkie
maar mij niet gezien.

g.

Geen reden tot zorg
de dood is zeker je oogst
dus niet langer treuren.

h.

Was even de weg kwijt
vond me weer in deze stap;
ga dus nergens heen.

i.

Eerst de geboorte
dan eventjes onderhoud
tenslotte de dood.

j.

Is God afkorting
van Geboorte, Onderhoud
tenslotte de Dood?

k.

Wil je geniaal zijn
schep dan contrast en nodig wat
imbecielen uit.

*

112.

Dank Alexander

Er staat slechts één fout in je boek
zei je: dat je op een datum
de waarheid vond.

Gek hè,
er is geen datum
waarop je de tijd verliest.

*

113.

Niet te koop

Mijn vrouw was ziek, kon niet werken.
De werkgever vroeg om een doktersverklaring
zodat er 70% van het loon betaald kon worden.
Dat kon evengoed,
maar daar had mevrouw de baas het niet over.
Karin belde de doktersassistente
en hoorde de voorwaarden:
60 euro betalen
een anti genen test ondergaan
en een masker op.
Nee, dank u wel beleefd
laat maar.
Karin had eigenlijk willen schelden
omdat ze na vijf jaar coronabedrog
nog met deze onzin durfden te komen,
maar ze hield het netjes
hoorde verbazing aan de andere kant van de lijn
waaruit op te maken viel
dat de brave doktersassistente
ongehoorzaamheid niet gewend was.
Zo gaan die dingen dus:
door steeds meer hoepeltjes springen
en anders geen gezondheidszorg
of ziekte uitkering.
Karin, die de gezondheidswinkel overeind hield
tijdens de lockdown, toen collega's
als slappelingen met maskers thuisbleven,
kan het bekijken.
We bekijken het goed
hoeven dat geld niet
zijn niet te koop.

Dat wijf wiens winkel Karin gered heeft indertijd
kreeg het bovendien uit haar strot
naar die doktersverklaring te vragen omdat
'ze iedereen gelijk *moet* behandelen.'
Karin werkt drie zaterdagdagen per maand,
de gelijkheid bestaat niet
en wordt blijkbaar ook niet *vrijwillig* nagestreefd.
De ethiek van een amoebe.
Ben verheugd dat Karin zich niet laat verleiden
te opereren op het niveau van de mensen die ze dient.
Vaker, als we zoveel stupiditeit ontmoeten,
zeggen we: 'prikkie gehad?'
Niet te koop zijn is heel wat waard.

*

114.

Meisje

Ik heb van je gedroomd, twee keer in een week.
De eerste keer was ik verrast je te zien met een klas,
je kwam op bezoek in een gebouw waar ik ook was
en je was nog maar een kind, een jaar of zeven,
als in de tijd dat we nog contact hadden.
Je zat tussen je klasgenootjes in een hal
en ik liep op je toe, gaf je kort een knuffel,
nu was jij verrast.
Ik liet het erbij, wilde je eenvoudig laten weten
dat je in mijn hart leeft, en ook
dat jij vrij bent mij te negeren.
Ik keek nog een keer om, je negeerde me niet,
je zevenjarig handje zwaaide naar me,
dat was het moment waarop ik wakker werd.

De tweede droom was vrolijker, er was een feest gaande,
je speelde met leden van mijn familie, alles was oké,
wat mij na mijn ontwaken deed denken aan de
jaarlijkse familie picknick.
Ik zie nu jou noch mijn broers of overgebleven zuster nog
ook al gaan er wat zuinige e-mails heen en weer.
Dat ik niets meer van je hoor maakt me niet boos
als in vroeger dagen, ik ben beschikbaar voor je
maar niet verplicht.

Je verwijten naar mij ken ik,
ik heb rechtszaken gevoerd om je te kunnen zien
en dan ging het toch weer makkelijk mis,
weer een zitting zonder rechtspraak,
op zeker moment liet ik het erbij
nadat ik van stichting Dwaze Vaders
de jurisprudentie had gezien.

Als ik je droom
dan droom ik je in de tijd dat we elkaar nog regelmatig zagen.
Ik hou van je klein meisje dat zonder mij groot werd.
Ik verwijt niemand iets, denk alleen maar:
als je het leuk vindt kunnen we samen in liefde zijn.

*

115.

Vaste prik

Dit begrip
kent deze dagen
een wat andere lading.

*

116.

Maal-tijd

Er is een faillissement in de maak, wereldwijd,
waar de donkerste krachten hun maal uit bereiden.
Het archontisch knarsetanden
kan ik voelen in mijn botten, spieren en mijn brein,
ze malen liefst alles fijn,
als de kleinste mensenwezentjes.
Het is groter dan waartegen een mens zich verdedigen kan;
de strijd is vals, lafhartig en anoniem van een afstand,
waarbij burgers, tot soldaten tegen elkaar gemaakt,
zelf de slacht-offers zijn.
Alles in vorm lijkt erdoor beheerst,
winnen en verliezen is voor het eerst
hetzelfde.
Originele woorden zijn opgevreten door de leugen,
de papegaai wordt origineel geacht,
werkelijk spreken wordt iedere dag bestraft.
Wees onwelkom
aan de dis die van uw lijden smult.

*

117.

Mocht jij eerder gaan

Je had niet in de gaten
dat ik naar je keek
en dacht aan de dood,
het jou dan moeten missen
tot ik je *door* had en zag,
– in een oogopslag –:
je *wezen* gaat *achter* je lijf
verscholen!

Nu besef ik:
als wij niet meer samen
kunnen spreken, zoenen,
strijden, dollen, helen,
dan vind ik je dieper,
zoals vaak nu al:
aan de zinnen *vooraf*,
als stilte onverdeeld.

Verdriet zal er zijn,
doch het verdriet
zal dan als vuur zijn
dat opbrandt de schijn
der verschijnselen,
welke ons schijnbaar
nog kon verdelen.

Op je grafsteen
(– je laatste grap –)
zal ik beitelten:

Lief,
je omhulsel is
van mij heengegaan,
doch je bent gezien:
je kunt me nimmer meer
verlaten.

*

118.

Pluk de dood

...want de dood, zei zij,
de dood is een fantasie van dromenden
die geen dromers zijn

de kiezels knarsten onder de zolen en het gewicht van de kist die haar lichaam droeg
je dacht aan het gat daar waar zij weldra in zou verdwijnen als eens ook jij
op dat onbekende moment; –vreemd: je eigen niet-bestaan te voorzien

ja de dood, zei dat lege lijf,
de dood is het moment van vóór je conceptie binnenste buiten gekeerd
en niet te vrezen zo niemand vreest ooit niet te hebben bestaan;
een salto mortale dit leven, een grote grap, zeer wrang voor wie niet verstaan

ze leefde altijd zo gezond en toch, o onberekenbaar bestaan, ging hier vroegtijdig
de kist in de grond met erom heen rokende zwijgende mannen,
hier en daar een kuch en dan snel naar de koffie, borrel erbij, nu het nog kan,
waarna al snel de grappen welden en menig hartverscheurende lach van onmacht
klonk op deze o zo kwetsbare dag

hun zwarte pakken, hun donkere hoeden, kraaien van de dood reeds
ontdooden, verschoten van kleur, de borrels smolten het zwaar gemoed
en lieten de harnassen over de stoelen hangen toen het dansen in wit gewaad
in allen een aanvang nam, de dag tot nacht werd en de tijd vergeten
en iedere keer dat haar naam viel stond ze levend op in de sprekende ziel

ze dansten, ze zongen, verloren ieder besef van verlies
toen telkenmale de een na de ander haar naam uitblies
die in de ruimte vervloede, weerklonk van muren en plafond,
en net als zij, uitstierf in de stilte van opnieuw beginnen

in de vroege morgen, het daglicht aanstaande, gingen weer de zwarte jassen aan
en vertrokken de dronkenmannen; tot zwijgen vervallen ging een ieder zijns weegs,
viel de troep uiteen in het solitair overwegen van leven middels sterfelijke vormen,
die aan afmeting en inhoud geen permanentie geeft

moeder van leven baart onherroepelijk dood
nooit iets blijvends uit haar schoot, reden waarom genoemde heren
tot de moeder keren in hun ultieme nood, –alle aanspraak op vorm verleren

*

119.

Stierenleed

Een koe of stier in het land,
laat al een week lang, vooral ´s nachts,
flink van zich horen.

Ik dacht afgelopen dag
dat ie wel eens ziek kon zijn,
niet lekker in het vel gestoken zat.

Nee, zei Karin, dat denk ik niet:
het is vast een stier en hij is verliefd,
maar afgesloten van de vrouwtjes.

Ja, deze nacht hoor het loeien weer,
het is vast een stier zonder plezier:
morgen even een hek open zetten.

*

120.

Niets te vertellen,
tot niets in staat.

Nog niks geschreven
en het is al zo laat.

Niets te melden,
al zoveel gezegd.

Niks te beleven,
nog niets beslecht.

*

121.

“Kun je een geheimpje bewaren?
Maar niet door vertellen hoor?”

Zo ging het geheimpje uiteindelijk
het gehele dorp door.

*

121.

“Lieg jij wel eens?”
“Nee, nooit.”

*

123.

Ik wou mij bevrijden
van het één en ander
en hield zo
waarvan ik mij bevrijden wilde
actief in stand.

*

124.

Zijn
tot probleem gemaakt,
serieus?

Adem
tot stem van verdeling en
masker marteling gecultiveerd?

Mag ik vriendelijk
voor al uw opleidingen
bedanken?

*

125.

Vers uit de gezondheidswinkel

*Met dank aan Karin,
die me dit vertelde.*

Er kwam een vrouw in de winkel.
Haar hondje was gestorven.
Ze was verdrietig en vroeg me
of ik daar wat tegen had.

Nee, zei ik, daar heb ik niets tegen.
Er is niets mis met verdriet,
verdriet is echt,
toont aan dat u nog voelen kan,
geniet ervan!

De vrouw was even verbaasd,
toen keek ze glorievol,
ze was geholpen
en ik had haar niks verkocht.

*

125.

Laatste nieuws over de globalisten

Die Alex!

Hij beweert dat de NWO sterft voor onze ogen
nu de paus dood is
en Klaus Schwab het WEF heeft verlaten.

Zag dat de paus lag opgebaard
met twee omgekeerde kruizen aan het voeteneinde.

Zag dat wat ´de wakkeren´ willen geloven
hen nu gegeven wordt zodat ze denken aan winnen
en weer slapende zijn.

Zag dat Flavio blckbx verliet
en toen nog meer medewerkers; daarover wordt nu
veel gepraat, met beide kampen.

Wordt het nog wat met die vrede?

MAGA adepten zijn blij met kruimels
terwijl Trump en Musk genocide steunen
(ja, ze waren eerder bij de klaagmuur)
free speech blokkeren
met name waar het Israël betreft.

De puinhopen in de wereld nemen iedere minuut toe,
de voedselvoorziening wordt toenemend in gevaar gebracht
en Alex Jones viert feest,
omdat er een mens dood ging
en een man zijn functie verliet.

*

127.

Betrekkingen

Al ons weten, beperkt en gemeten,
zal nooit onmetelijkheid bevatten;
zie het ijdel vergissen van de mens:
met schepnet oceaan willen vangen.

Oceaan, de mens ten diepste, kent
netten in zich, het is niet andersom;
menen te weten is in netten verstrikt
waar kennen vrij door mazen zwemt.

Denk je je golf dan val je uiteen,
denk je je vorm dan sta je vast,
zie je dat je in alles getuige bent,
dan ben je als water, ongeremd.

*

TOM VAN CAMPENHOUT

TEKENINGEN & SCHILDERIJEN 2012-HEDEN

Landschap 35

Geïrbaniseerde liefde, –
in het helle licht van industrie
lijkt geborgenheid van staal.

Strak en transparant liggen
onze lijven op het rode beton
onder hoogovens als fallische
symbolen van valse warmte.

tomvancampenhout@xs4all.nl
www.tomvancampenhout.nl

Tekst: Joost Lips

TOM VAN CAMPENHOUT

TEKENINGEN & SCHILDERIJEN 2012-HEDEN

Landschap 61

tis een hele klim
vol zijstraten en obstakels
als je uit de band wilt springen

maar wacht even! —
perspectief suggereert een opstijgen,
in 't vlak is de gang echter horizontaal

groeit, verzonnen allemaal?

tomvancampenhout@xs4all.nl
www.tomvancampenhout.nl

Tekst: Joost Lips

TOM VAN CAMPENHOUT

TEKENINGEN & SCHILDERIJEN 2012-HEDEN

tomvancampenhout@xs4all.nl
www.tomvancampenhout.nl

Landschap 49

geslagen en ontheemd zoekt ze
— naakt en doorbloed —
een weg door ramen, nissen, kieren
van geïrbaniseerd bestaan

kruipend, hoofd gebogen,
vermoedt ze het licht
maar ze bevindt zich
in 't doolhof
van eigen overwegingen

ook de takken der bomen
— dreigende verwickelingen —
kleuren als de stad in de nacht
van kunstlicht als de ooit beloofde
vrijheid amper nog wordt verstaan

Tekst: Joost Lips

TOM VAN CAMPENHOUT

TEKENINGEN & SCHILDERIJEN 2012-HEDEN

tomvancampenhout@xs4all.nl
www.tomvancampenhout.nl

Landschap 50

de halfslaap strekt zich uit,
trekt 't duister uit narcose
in een yoga dat licht wil
en een soepel leven

flarden van nachtelijk dromen
spelen nog wat na in het lijf, vervagend
als met de dag de wereld ontwaakt
om weer moe te strijden

Tekst: Joost Lips

TOM VAN CAMPENHOUT

TEKENINGEN & SCHILDERIJEN 2012-HEDEN

tomvancampenhout@xs4all.nl
www.tomvancampenhout.nl

Landschap 55

tastend,
hoewel door licht omringd,
in het duister
naar hemel in het haakse
naar blauw in alle hoeken
van de lucht en 't levend lijf
als ze het licht in eigen ogen
nog niet beseft

onthand strekt ze zich uit
naar wat buiten beeld
vrij van on vervuld zijn is,
naar waar dit zoeken
nog nooit heeft bestaan

Tekst: Joost Lips

TOM VAN CAMPENHOUT

TEKENINGEN & SCHILDERIJEN 2012-HEDEN

tomvancampenhout@xs4all.nl
www.tomvancampenhout.nl

Landschap 60

onder rook van hoogovens
is de lucht mens geworden,
spartelt een gevallen vrouw
met patriarchaat tussen de benen

omringd door gewillige pijpen,
blauw van smog en niet kunnen kijken,
worstelt ze zich eender welke kant op
zonder weet van boven of beneden

Tekst: Joost Lips

TOM VAN CAMPENHOUT

TEKENINGEN & SCHILDERIJEN 2012-HEDEN

tomvancampenhout@xs4all.nl
www.tomvancampenhout.nl

The sky

't Oneindige,
–gezocht door wie dood vrezen–,
wordt hier nu toch nog afgewezen;
vasthoudend aan vorm als we zijn
koesteren we onze grenzen.

Dan liever weer wat draaien
in de molen van het graaien
nu het nog kan.

The sky the limit?
Meestal al eerder

Tekst: Joost Lips

TOM VAN CAMPENHOUT

TEKENINGEN & SCHILDERIJEN 2012-HEDEN

Floating

Lichtblauwe onmetelijkheid,
niets om aan vast te klampen,
–in alle staten
je hoofd verliezen.

Welkom thuis.

tomvancampenhout@xs4all.nl
www.tomvancampenhout.nl

Tekst: Joost Lips

TOM VAN CAMPENHOUT

TEKENINGEN & SCHILDERIJEN 2012-HEDEN

Golden girl by night

In de donkerste nacht
is Licht nog je wezen;
in je feestelijke trapeze
dans je voor mij.

Nooit meer stoppen;
zie je tijdloos verlokkend
zo graag bezig!

tomvancampenhout@xs4all.nl
www.tomvancampenhout.nl

Tekst: Joost Lips

TOM VAN CAMPENHOUT

TEKENINGEN & SCHILDERIJEN 2012-HEDEN

tomvancampenhout@xs4all.nl
www.tomvancampenhout.nl

Is it finished?

Klimmen, uit alle macht,
in de eindeloze liftschacht
en bij God niet weten:
is dit dalen of stijgen?

Is nu opeens onze speeltuin
van ernst gemaakt?

Is 't nu klaar?

Tekst: Joost Lips

TOM VAN CAMPENHOUT

TEKENINGEN & SCHILDERIJEN 2012-HEDEN

tomvancampenhout@xs4all.nl
www.tomvancampenhout.nl

Out there

Deze kamer
heeft drie ramen
en ook een deur,
–allang piepten
de scharnieren
niet.

Daarachter lonkt
de wereld en haar lust
maar ik blijf thuis.

Tekst: Joost Lips

TOM VAN CAMPENHOUT

TEKENINGEN & SCHILDERIJEN 2012-HEDEN

tomvancampenhout@xs4all.nl
www.tomvancampenhout.nl

Painting on canvas, framed

Ver weg, –wat eens was–,
het veelbelovend levenslicht
toen leven nog uitzicht had,
zwemmen geen zorg kende.

Dat was eens, maar nu,
–gestrand–, laatste oogopslag
voor het donker wordt

voorgoed.

Tekst: Joost Lips

TOM VAN CAMPENHOUT

TEKENINGEN & SCHILDERIJEN 2012-HEDEN

tomvancampenhout@xs4all.nl
www.tomvancampenhout.nl

Achterwerk in de kast

Op de volle rode gloed,
–het achterwerk van leven–,
kijken vele vensters uit,
zwart en wit doorvlochten.

Te richten tot perspectieven
als private trekharmonica;
–schaamteloos genot
kent ramen te huur.

Tekst: Joost Lips

TOM VAN CAMPENHOUT

TEKENINGEN & SCHILDERIJEN 2012-HEDEN

tomvancampenhout@xs4all.nl
www.tomvancampenhout.nl

Again

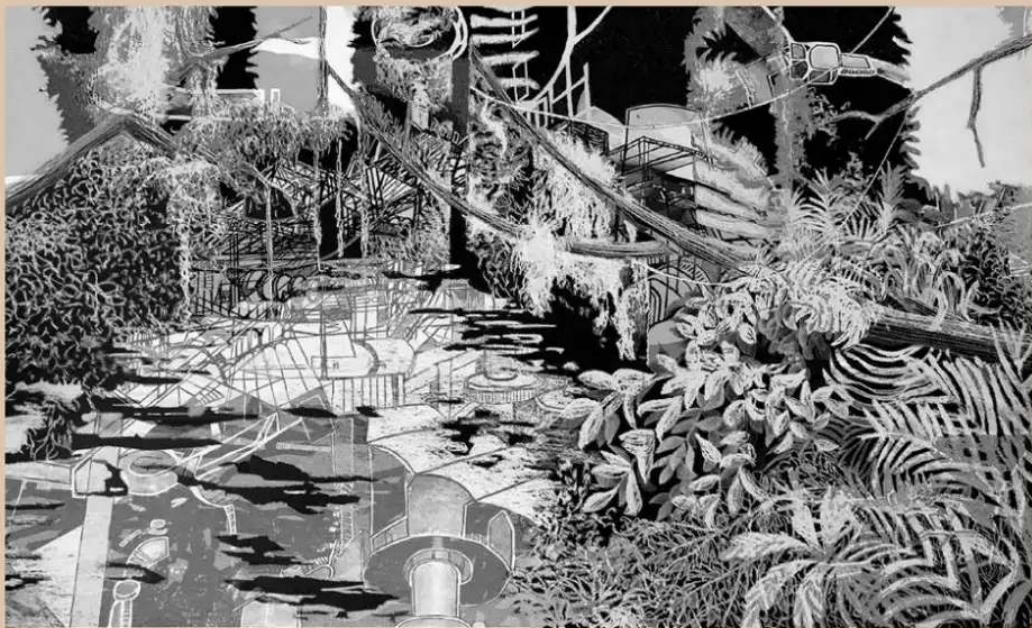
Liggend op haar rug
wringt ze vanuit ellebogen
met de vuisten
haar baarmoeder opwaarts
waar de hemel is
die ze onooglijk droomt;
—achter de lust
schuilt de hemel
die ze bemint—

geblokkeerd.

Tekst: Joost Lips

TOM VAN CAMPENHOUT

TEKENINGEN & SCHILDERIJEN 2012-HEDEN

tomvancampenhout@xs4all.nl
www.tomvancampenhout.nl

Archaïsch

Eens, in 't land van welvaart,
bestond het archaïsch verlangen
naar de ongereptheid
van de oeroude natuur.

Veel later waren technocraten
en hun industrie overwoekerd
door de kracht van groen leven,
de waarheid van oorsprong.

Sindsdien vertrouwt de mens
het heden weer.

Tekst: Joost Lips

TOM VAN CAMPENHOUT

TEKENINGEN & SCHILDERIJEN 2012-HEDEN

tomvancampenhout@xs4all.nl
www.tomvancampenhout.nl

Are you there?

Uit het geboortekanaal
komen we allemaal;
komen we graag op terug.

In het poezenrijk
spin ik als ik voorvoel
je te herkennen...

Is het zo?
Herken ik je?
Ben je daar?

Tekst: Joost Lips

TOM VAN CAMPENHOUT

TEKENINGEN & SCHILDERIJEN 2012-HEDEN

tomvancampenhout@xs4all.nl
www.tomvancampenhout.nl

Bending

Ze buigt,
diep buigt ze
haar achterste tonend.

Haar behaagzucht
is tegelijk ontvangen
en geven.

Eens behoeftig lijkend
is ze nu kleurrijk,
de cirkel voltrekkend.

Tekst: Joost Lips

TOM VAN CAMPENHOUT

TEKENINGEN & SCHILDERIJEN 2012-HEDEN

De lucht geschreven
als geografische atlas,
de aarde als Babylon
reikend naar de lucht.

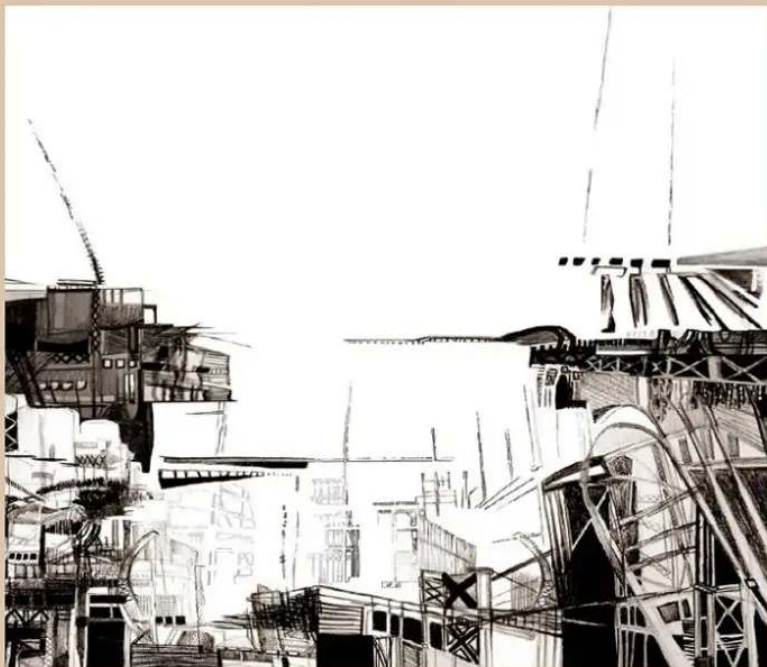
Verf en vorm
wijst aan
wat al zo was.

tomvancampenhout@xs4all.nl
www.tomvancampenhout.nl

Tekst: Joost Lips

TOM VAN CAMPENHOUT

TEKENINGEN & SCHILDERIJEN 2012-HEDEN

tomvancampenhout@xs4all.nl

www.tomvancampenhout.nl

Doelmatige wereld

Recht toe, recht aan;
vind je weg, ga je gang
binnen efficiency.

Dan komt de tijd
kris kras eroverheen,
alles schots en scheef.

Welkom in het landschap
van 's mens vakmanschap.

Tekst: Joost Lips

TOM VAN CAMPENHOUT

TEKENINGEN & SCHILDERIJEN 2012-HEDEN

tomvancampenhout@xs4all.nl
www.tomvancampenhout.nl

Don't believe

Geloof niks en zie wat zeker is
dan zie je van wat zeker is
de tijdelijkheid
en hou je op zijn best je zien over
en die gaat ook.

Weet je het zeker?

Tekst: Joost Lips

TOM VAN CAMPENHOUT

TEKENINGEN & SCHILDERIJEN 2012-HEDEN

Drawing on white wood

Zocht haar
in krochten en lokalen,
vond vaak iets
dat op vinden leek.

Zoveel ruimten betreden,
trappen en niveaus begaan;
–ben je daar?

Koesteren als wachten,
vleugen wanhoop ontwijkend,
totdat je komt...

tomvancampenhout@xs4all.nl
www.tomvancampenhout.nl

Tekst: Joost Lips

TOM VAN CAMPENHOUT

TEKENINGEN & SCHILDERIJEN 2012-HEDEN

Drowning

Aarde onder voeten weg
zoek je spartelend verleden,
zie je geen hand voor ogen.

Groen van leven het zeewier
maar koud van steen je lijf...

...je kopje onder.

tomvancampenhout@xs4all.nl
www.tomvancampenhout.nl

Tekst: Joost Lips

TOM VAN CAMPENHOUT

TEKENINGEN & SCHILDERIJEN 2012-HEDEN

tomvancampenhout@xs4all.nl
www.tomvancampenhout.nl

Een ongeluk?

Als kind begreep ik niet
dat (—en hoe?—)
mensen verstrikt konden raken
in zoiets vluchtigs als gedachten.

Opgroeiend in de wereld
leerde ik wat in-gewikkeld was
en hoe onterecht
men dit ont-wikkeling noemde.

Vandaag de dag, beide kennend,
verlaat ik toegewijd alle filosofie
die van liefde scheiding maakt
met de rug tegen de muur.

Tekst: Joost Lips

TOM VAN CAMPENHOUT

TEKENINGEN & SCHILDERIJEN 2012-HEDEN

tomvancampenhout@xs4all.nl
www.tomvancampenhout.nl

Feeling tired

Als je kijkt van een afstand
kun je zien dat ze van dansen houdt.

Maar stroeve benen hè;
—de rek eruit
keert ze ons de kont toe
voor onbekende tijd.

Tekst: Joost Lips

TOM VAN CAMPENHOUT

TEKENINGEN & SCHILDERIJEN 2012-HEDEN

tomvancampenhout@xs4all.nl
www.tomvancampenhout.nl

For me it was

Trappetje omhoog,
trappetje omlaag;
–niks opgeschoten.

Van ja kwam altijd nee,
ieder deel kwam weer tot
tegendeel; –tis mooi geweest

Aldus beschouw ik
het verleden: er is van alles en
nog nooit iets gebeurd.

Tekst: Joost Lips

TOM VAN CAMPENHOUT

TEKENINGEN & SCHILDERIJEN 2012-HEDEN

tomvancampenhout@xs4all.nl
www.tomvancampenhout.nl

Forbidden place

Een korte wijle samen
centrum van bestaan; teder
en vol passie het bewegen
prachtnachten in je tempel.

Dan, boem, klatsch, pets,
ben je zomaar vertrokken,
valt je tempel tot scherven
voor mijn ogen.

Wat vrijuit vieren mocht
plots geringeloord.

Tekst: Joost Lips

TOM VAN CAMPENHOUT

TEKENINGEN & SCHILDERIJEN 2012-HEDEN

tomvancampenhout@xs4all.nl
www.tomvancampenhout.nl

Gotto get in to get out

Wat mag de zin zijn
van het afdalen in de portalen
van bestaan?

Is 't niet bijzonder:
eerst word je geboren,
dan pas is de vraag te horen.

Mocht je het al oplossen:
blijkbaar moest je eerst bestaan
om aan bestaan voorbij te gaan.

Tekst: Joost Lips

TOM VAN CAMPENHOUT

TEKENINGEN & SCHILDERIJEN 2012-HEDEN

tomvancampenhout@xs4all.nl
www.tomvancampenhout.nl

How deep can you get

Als een bal
geworpen in een korf
of een vis
in een fuik gelokt;
–zuigkracht
welke eenvoud
in complexen trekt.

Onderweg veel te zien
maar na de tentoonstelling
–achter de bocht–
onbekend wat mij wacht

Tekst: Joost Lips

TOM VAN CAMPENHOUT

TEKENINGEN & SCHILDERIJEN 2012-HEDEN

tomvancampenhout@xs4all.nl
www.tomvancampenhout.nl

How she came

Daar was ze!
Geen twijfel mogelijk,
geen weifeling toen we
alle poorten van zoeken
en nissen van vergissen
te buiten gingen.

Buitenissig gleden we,
gouden blaren uit de hemel,
in de hemel, tijdloos, plekloos
en nooit weg van hier
waar heelal altijd al klaar is.

Tekst: Joost Lips

TOM VAN CAMPENHOUT

TEKENINGEN & SCHILDERIJEN 2012-HEDEN

tomvancampenhout@xs4all.nl
www.tomvancampenhout.nl

In de diepte

Tis er donker,
tis er zoeken,
tis er onzeker.

Er is wel licht,
maar is er ook vinden?

Het water klotst,
het licht lonkt,
het zwemmen gaat voort.

Tekst: Joost Lips

TOM VAN CAMPENHOUT

TEKENINGEN & SCHILDERIJEN 2012-HEDEN

Landscape brown and blue

"Spaceship one O eight calling:
we're about to land!"

Je kunt er alles van denken,
maar kun je ook landen?

tomvancampenhout@xs4all.nl
www.tomvancampenhout.nl

Tekst: Joost Lips

TOM VAN CAMPENHOUT

TEKENINGEN & SCHILDERIJEN 2012-HEDEN

tomvancampenhout@xs4all.nl
www.tomvancampenhout.nl

Landschap 37

je nam me bij de hand
een zebrapad op, ja ja, al rap
voerden treden naar beneden,
bezochten we helse krochten
waarover je niet eerder had gerept
en weg was je...

zo soepel onze afvaart
zo piepend, snerpend, knarsend
nu de tandwielen van het brein
dat niet vergeten kan

Tekst: Joost Lips

TOM VAN CAMPENHOUT

TEKENINGEN & SCHILDERIJEN 2012-HEDEN

tomvancampenhout@xs4all.nl
www.tomvancampenhout.nl

Landschap 40

lekker, met je hoogtevrees,
dit loeren in de liftschacht
als je hart uiteen is gespat,
verstrooid tot in val verloren
angstsegmenten

er is gezegd: acrofobie
wijst op vrees voor autoriteit
maar niet meer, niet nu je ziet:
het gezag nam je mee 'naar boven'
in een lift zonder bodem

Tekst: Joost Lips

TOM VAN CAMPENHOUT

TEKENINGEN & SCHILDERIJEN 2012-HEDEN

tomvancampenhout@xs4all.nl
www.tomvancampenhout.nl

Landschap 45

meid o meid, wat heb je je weer
in de nesten gewerkt, luister toch
eens naar je ouwe moer!

ben je niet allang te oud
nog op wie je baarde te leunen?

krom reeds mijn rug,
broos al mijn botten; sta op nu en
vlak eigen licht nooit meer uit

Tekst: Joost Lips

TOM VAN CAMPENHOUT

TEKENINGEN & SCHILDERIJEN 2012-HEDEN

tomvancampenhout@xs4all.nl
www.tomvancampenhout.nl

Landschap 51

haha, is je salto mortale
mislukt? —zo vroeg het graf in
is wat voorbarig!

waar kijk je nou naar?
draai je toch om,
de uitgang is al hier

Tekst: Joost Lips

TOM VAN CAMPENHOUT

TEKENINGEN & SCHILDERIJEN 2012-HEDEN

tomvancampenhout@xs4all.nl
www.tomvancampenhout.nl

Landschap 52

ja, duik maar onder,
zet je maar af, maar weet:
nog in je diepste duister
zal gerechtigheid's licht
't verborgene openbaren

kom toch uit dat bassin,
droog je af en laat je zien,
verlaat je eentonige baantjes,
de verloren strijd om de roem
van blinden

Tekst: Joost Lips

TOM VAN CAMPENHOUT

TEKENINGEN & SCHILDERIJEN 2012-HEDEN

tomvancampenhout@xs4all.nl
www.tomvancampenhout.nl

My head is spinning

Intiem de lieve nacht
en dan, –onverwacht–
draai je van me af?

Je naaktheid opgegeven
moest je tot achter
klok's raderen bewegen?

Me scheurend tot flarden
waarop je me zachtjes doch
keihard hebt afgeschreven?

Het hoofd tolt
tevergeefs; nergens ben je,
zie ik overal.

Tekst: Joost Lips

TOM VAN CAMPENHOUT

TEKENINGEN & SCHILDERIJEN 2012-HEDEN

tomvancampenhout@xs4all.nl
www.tomvancampenhout.nl

Naakt 24

och,
hoe graag had je je verscholen,
geen geheim mij opgebiecht!

je wrong je in alle bochten
maar toch bleef je doorzichtig,
— oplichtend transparant

met 't zicht dezer droeve nacht
kijk ik dwars door je heen

Tekst: Joost Lips

TOM VAN CAMPENHOUT

TEKENINGEN & SCHILDERIJEN 2012-HEDEN

tomvancampenhout@xs4all.nl
www.tomvancampenhout.nl

No name

Tref haar zo aan,
voel de pijn,
—waarom is zij
van mij afgekeerd?

Hoofd in mineur
ziet zij niet het licht
dat ik haar geven wil,
dat reeds gegeven is...

...maar nee, ze heeft zich
al te vaak in namen vergist,
wil er niets meer van weten

Tekst: Joost Lips

TOM VAN CAMPENHOUT

TEKENINGEN & SCHILDERIJEN 2012-HEDEN

tomvancampenhout@xs4all.nl
www.tomvancampenhout.nl

Nooit zag ik muren huilen
en dan opeens vandaag
heeft de lucht ramen,
kent horizon vensters,
zijn drempels van licht.

In één beeld zeggen
wat de delen zijn
lijkt onmogelijk
en toch blijkt:
tis te doen.

Tekst: Joost Lips

TOM VAN CAMPENHOUT

TEKENINGEN & SCHILDERIJEN 2012-HEDEN

tomvancampenhout@xs4all.nl
www.tomvancampenhout.nl

Ontknoping

Knopen in het lijf, spanning,
trillende spieren, je wilt het niet
en zo kan het blijven,
–versterken.

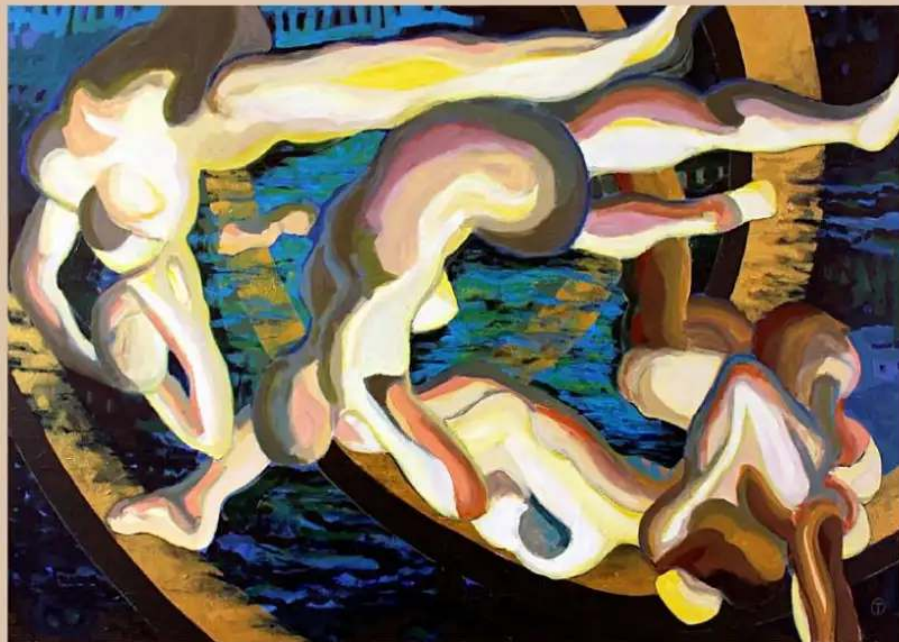
Je wordt waarop je mediteert
dus kijk liever naar wat al vrij is
en haal je schouders op
voor gespannen schouders

die niets meer dragen.

Tekst: Joost Lips

TOM VAN CAMPENHOUT

TEKENINGEN & SCHILDERIJEN 2012-HEDEN

tomvancampenhout@xs4all.nl
www.tomvancampenhout.nl

Overgave

Ze krabt zich achter de oren
maar tis al geboren als ze zich afvraagt:
"waar ben ik in beland?"

Iets zegt: "Het mag niet!"
doch leven is al overgegeven
aan waterballet en orgie.

En de pijp van Maarten
smaakt uitstekend voor ze deze
terug geeft en uit gaat.

Tekst: Joost Lips

TOM VAN CAMPENHOUT

TEKENINGEN & SCHILDERIJEN 2012-HEDEN

Painting on canvas

In de spiegel
een gelaat zien,
toch gezichtsverlies
ervaren.

Liggers
van identiteit
niet langer
geloofwaardig.

tomvancampenhout@xs4all.nl
www.tomvancampenhout.nl

Tekst: Joost Lips

TOM VAN CAMPENHOUT

TEKENINGEN & SCHILDERIJEN 2012-HEDEN

tomvancampenhout@xs4all.nl
www.tomvancampenhout.nl

Playing the fool

Je ijdele violette salto achterover,
ook je vooruitstrevende capriolen
spelen weg van de bron
waaruit je onzin ooit begon.

Je breekt je val, schijnbaar,
vertoont je wilde lila droom
die in de schaduw tegendraads

hopeloos vergeelt.

Tekst: Joost Lips

TOM VAN CAMPENHOUT

TEKENINGEN & SCHILDERIJEN 2012-HEDEN

tomvancampenhout@xs4all.nl
www.tomvancampenhout.nl

See you in time

Tijd, zegt men, heelt alle wonden,
toch knarsen haar wielen ied're seconde
dat je je erachter schuil houdt.

Dit houdt niemand vol,
straks val je uit je rol
in eeuwigheid.

Tekst: Joost Lips

TOM VAN CAMPENHOUT

TEKENINGEN & SCHILDERIJEN 2012-HEDEN

tomvancampenhout@xs4all.nl
www.tomvancampenhout.nl

Still searching

Rechtlijnig
in alle richtingen,
heen en weer en
op en neer denkend
de dimensies.

Ongegrond
de tast voor steun
die immer uit louter
val bestond.

Tekst: Joost Lips

TOM VAN CAMPENHOUT

TEKENINGEN & SCHILDERIJEN 2012-HEDEN

tomvancampenhout@xs4all.nl
www.tomvancampenhout.nl

The sky

't Oneindige,
–gezocht door wie dood vrezen–,
wordt hier nu toch nog afgewezen;
vasthoudend aan vorm als we zijn
koesteren we onze grenzen.

Dan liever weer wat draaien
in de molen van het graaien
nu het nog kan.

The sky the limit?
Meestal al eerder

Tekst: Joost Lips

TOM VAN CAMPENHOUT

TEKENINGEN & SCHILDERIJEN 2012-HEDEN

tomvancampenhout@xs4all.nl
www.tomvancampenhout.nl

Van boven

Van boven af gezien is het makkelijk
want dan ben je er al, –al voorbij–
maar de klim, jeminnee, weet
waar je aan begint!

Multidimensionaal de zijwegen,
the upstairs,
the downfalls
en toch steeds die blik van boven.

Komt er een dag van weten
of weet ik de val allang?

In het klimrek van overweging
speel ik mijn spel met vrienden
alleen.

Tekst: Joost Lips

TOM VAN CAMPENHOUT

TEKENINGEN & SCHILDERIJEN 2012-HEDEN

tomvancampenhout@xs4all.nl
www.tomvancampenhout.nl

Verwarring

Het lijf dat uit natuur kwam
bedacht raamwerken van denken
waarin het gevangen leek.

De kaders werden al snel ook
naar buiten geprojecteerd; –toch
de wolken nog altijd in de kont.

Waanzin is iets
om niks aan te doen en ziende
doorheen te vallen

Tekst: Joost Lips

TOM VAN CAMPENHOUT

TEKENINGEN & SCHILDERIJEN 2012-HEDEN

tomvancampenhout@xs4all.nl
www.tomvancampenhout.nl

Vreemde kwestie

Oorspronk'lijk hemelsblauw
tot kaders vernauwd;
de raamwerken der mensen
worden maar niet werk'lijk.

Toch nog altijd
—och ijdel mens—
verrast door chaos?

Tekst: Joost Lips

TOM VAN CAMPENHOUT

TEKENINGEN & SCHILDERIJEN 2012-HEDEN

tomvancampenhout@xs4all.nl
www.tomvancampenhout.nl

What a mess it is

Vraag me wel eens af:
waarop zijn de bouwwerken
der mensen gebaseerd? /

We stutten op water,
schragen onze wanen,
slaan heipalen in de lucht
zwevend op fantomen
van gedroomde securiteit..

...tot de val.

Tekst: Joost Lips

TOM VAN CAMPENHOUT

TEKENINGEN & SCHILDERIJEN 2012-HEDEN

tomvancampenhout@xs4all.nl
www.tomvancampenhout.nl

What is time?

Krassen op licht, geknars in stilte,
zo is het denken dat 't heden verdeelt
in toekomst en verleden.

Actueel beleven viert tijdloosheid
tot harmonie breekt, mentaal gedwaal
temporeel een aanvang neemt.

Tekst: Joost Lips

TOM VAN CAMPENHOUT

TEKENINGEN & SCHILDERIJEN 2012-HEDEN

tomvancampenhout@xs4all.nl
www.tomvancampenhout.nl

Zegen van verlegenheid

Als ieder weten vervaagt
worden vormen transparant,
vergaat 't onderscheid
tussen dag en nacht
in 't machteloos oog.

Dan opeens, met wat geluk,
vind je hierin vast je vrijheid,
controleloos je ware kracht,
beseffend stralend niet-wetend
liefde, ons enig vermogen.

Tekst: Joost Lips

109.

Bert Heersema & Joost Lips

Hope

Wat zien ze,
waar kijken ze naar?
Je wilt het ze vragen
maar ze zeggen niets.

Dan lees je de gezichten,
stuk voor stuk voor stuk
en je ziet de tijd, verlangen
naar vervulling in allen.

Bezorgde gezichten
en ook dat ene smoelwerk
dat het wel best vindt,
glimlachend 't spel zelf geniet.

At the reception

Zie je die blik?

Eerst van dat centrale figuur natuurlijk.

Dat scheve bekkie ertegenover.

En het observerend verlangend vrouwtje erachter.

Rechts drie mensen op weg

naar niks

dan dit verstild beeld.

Terugwijzend.

Het is net

dit ene moment

waarop niemand let.

Dit geweldig moment

dat de kijker steelt.

Weldra thuis

Zigzag over het gladde vlak
vanuit het duister tot het licht
éénpuntig aan de kim
het thuis mijner geliefden
die op mij wachten
deze verlangende nacht

weldra daar,
maar nog even niet
nog een wijle
deze film noir

Guur

De nacht van gewicht,
de zware regen
slaand op de voorruit
alsof ik geweerd moet worden,
maar ik zal niet falen, ga vooruit,
ik ga het halen, kom maar
met je donder en bliksem,
ik zal niet dralen en weldra
omhelzen die ik liefheb!

Uit de tunnel

Zolang het duurde,
—het duurde erg lang—
bedacht ik me de dag
die weer aanbreken moest,
maar ik moest wachten
gedurende de schier eindeloze
gang van tunnelvisie
tot —opeens—
in de verte dat puntje licht,
mijn springend hart,
toen ik het groeien zag!

Rode gloed

Er kwam geen eind aan,
leek het: het ritme der tunnellichten
van kleurloos bestaan
van donker naar duister gaan
op weg naar elders.

Ver nog het doel, lang nog de baan,
verveeld, bestemming vergetend,
doemt daar plots een rood licht op,
zwelt aan, gloeit tot felheid,
groeit alsmaar groter, warempel,
almost there!

Het feest kan beginnen

Op het dorpsplein, zij aan zij,
zijn de mensen tezamen gekomen
voor een enorm projectiescherm.

Première van een futuristische film,
spiegel van werkelijkheid in het verschiet
als we de houvasten mogen geloven.

Aan het eind van de rolprent
volgt meest eenvoudige boodschap:
toekomst wordt niet morgen verzorgd
maar altijd nu gemaakt, in deze stap,
dus open 't hart; het feest kan van start!

|Alle dagen feest

Laten we er maar pontificaal
–of als atheïst; dat maakt geen verschil-
voor uitkomen: 't leven is een mirakel,
iedere boreling een wonder, wij allemaal!

Te bestaan is mysterie onzegbaar zo subtiel,
bewust en van toverende zintuigen voorzien,
die me verbluffen, die ik altoos wil bezingen
zonder grens tussen buiten en binnen.

De vlaggen
mogen alle dagen
blijven hangen.

Babylon verloren

Midden in de taal van Babylon
heb ik een eenzame toren gevonden,
een doorgang tot de stilte
van voordat ik nog spreken kon.

De taal was kleurrijk, leek zeker,
maar kon ik niet meer geloven,
ik viel, viel eruit.

Zocht in woorden naar sleutels,
viel sleutelloos door sleutelgat.

Hier is het lichter,
pretentieloos gewoon
en majestueus;
hier wil ik wonen.

Bijzonder deze dag!

De fiere boom van voorbijgaand leven,
kruin in firmament van daglicht en nacht,
kent haar grond in een hemelsblauw blok
waarop zielen middels inzicht zijn gebracht.

Een kerk beneden, maar niet op de top,
wel een welkomstrap om er op te gaan,
maar eenmaal boven is het met geloven
gedaan; —hier kan alleen nog zien bestaan.

|Clair obscur

De student ging bij de leraar om raad:
"Mijn meditatie wil steeds niet lukken,
mijn denken gaat als een gek tekeer;
geen tel is mijn geest helder of klaar!"

De leraar glimlachte, hand in de baard,
gaf hem een knipoog en stelde de vraag:
"Met welk licht heb je dit feilloos gezien?"
De student schaterde; weg zijn bezwaar!

De heremiet

Heb me lang achter de oren gekrabt:
‘mijn God hoe kom ik toch op de top?’
Na loze uren ‘t gepeins maar afgekapt;
vervolgens zette ik hier mijn tentje op.

Dacht na over mijn levensambities,
wat ik in het dorp nog te zoeken had.
Via de achterkant klimmen ‘n optie?
Maar in het oude plan kwam de klad.

Ik leef hier nu alleen, al een tijdje,
vind ‘t uitzicht intrigerend en mooi.
Hoef niemand daarboven te benijden;
ben hoogst tevreden met laag allooi.

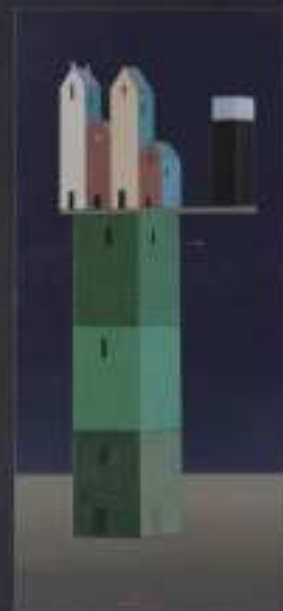

Evenwicht

Mooi evenwicht hè, tis net of
het houvast, meerpaal zonder water,
op een duikplank staat,
weldra een ramp gebeuren gaat
en toch toont alles pais en vree.

Onverstoorde wereld
en de suspense die doet denken:
dit kan niet goed gaan!

En het blijft goed gaan,
kijk zelf maar..↓

Feest van de toekomst

Soms ben ik door het lot geslagen
dat dagen nacht lijken zo zwart;
op zeker moment kan ik niet lager
en stel ik bout: de hel is af!

Dit geldt als blijde ommekeer
want als Hades eenmaal klaar is
vraagt hel geen aandacht meer,
weet ik dat beterschap daar is.

Als je wilt loop met me op
naar de einder onder het groen;
de onderwereld mag nu in 't slop,
hoeven we nooit meer aan te doen.

Feest van het Licht

Kerstmis betekent 'de mis van Christus', van 't Latijn dat klinkt als: 'Christes Masse', tegenwoordig bekender als inferieur circus van vreten, zuipen, beurs vol bankpassen.

De eerste die lacht is zeker de fiscus die goed leeft van de rijkste klasse welke zonder besef van Jezus' Licht is, naar meer en meer streeft en masse.

Winkels, kerken van de moderne cultus, kunnen licht louter materieel verpatsen; het ware Licht waarop de Kerst berust is gratis, vind je nooit in de schappen.

Gat in de lucht

Niet voor een gat te vangen
plaatste hij de gemankeerde ladder
tegen de hemel van de nacht,
te hongerig naar aankomende dag
om er er nog langer op te wachten.

Blauw raam in duistere lucht;
dat kan toch helemaal niet?

Toch wel als je van iedere stap beseft
dat je deez' altijd in de toekomst zet;
het verschiet wordt nu gemodelleerd.

Dus spring een gat in de lucht,
maak je stoutste dromen waar;
en als iets mislukt geen blaam:
we hebben dromen te over!

AKT 1

Hart wekkend zwart kerkje

Al bij de eerste aanblik
viel mijn hart voor het zwarte kerkje
met het piepklein venster vol schijnsel.

Er wordt gezegd: achter het Goddelijk Licht
heerst Grote Moeder's Duisternis, —
kosmische baarmoeder van al wat zichtbaar is,
en verdelger van alle vormen, het zicht inclusief
als een zwart gat dat alle licht opslurpt.

In de bekende heilige tempels der mensen
sprak 't patriarchaat 'het verlichte woord',
maar niet in dit integer duister bedehuis
waar men louter Moeder's Stilte hoort.

Herinneringen verdwijnen

Bij geboorte leek zijn pad al bepaald:
hij moest en zou naar de open oceaan!

De weg was lang, hij had landkaarten mee,
maar is juist voor zijn bestemming gestrand.

De weg kwijt, plattegronden in de brand,
zag hij kennis, ooit vertrouwd, in rook op gaan.

Niet langer vooruit, van de aarde weg ging hij;
toekomst vervluchtigde langs loze trappen.

In zijn nadagen snoof hij as op van oud benul
overgegeven aan de wolk van niet-weten.

Het einde van weten

‘Zie je dat, die koperen ploert,
blijft zomaar hangen die bal!’

Kinderlijke verwondering,
niet de volwassene gegeven
die het wel even verklaren zal.

We zien met de ogen
wat oordeel ons laat geloven, –
zonder reflectie mysterie bovenal!

Huiswaarts

Hoe wild ook de wateren des levens,
hoe donker schijnbaar de lange nacht,
trek je gerust terug van de woeste golven
in de gemeenschap van het licht.

Wij varen uit, verlaten vaste land,
verkennen grenzen nog onzichtbaar ver
tot uitputting ons tot heimwee dwingt,
ons hart juicht bij de laatste meerpaal.

Improvisatie

"Waarom, sprekend over vrede,
doet tijd in taal zijn intrede?
Waarom is 't antwoord op mijn zorgen
steeds toekomst, de hoop op morgen?"

Dan klinkt van achter lieflijk gefluister:
"Pluk de dag; vergeet toch het duister!
Vrede is niet daar, dus draai je om
en loop met me mee op naar de zon.

In deze stap is reeds eendracht en rust;
wees stil, weet je door de wind gekust.
Laat deze schrede reeds van vrede zijn,
geen vete krijgt zo de liefde nog klein."

Kleurrijke parochie

Ooit had dit fraaie vrome kerkje
muren wit als onbeschreven blad
maar wat leken uit 't dorp dichtbij
meenden dat ie graffiti nodig had.

De een zegt: lijden bewijst
evident dat God niet bestaat,
de ander ziet 't juist als motief
in Jezus' navolging te gaan.

De parochianen moesten lachen,
hebben ook op de muren geklad.
Een prachtig aanzicht ontstond:
klaagmuren werden kleurenschat!

Mei, juni, juli

In panelen die maanden tellen
schrijft de tijd het landschap,
tot herinnering geworden.
Her-haal-baar.

De werkelijkheid lijkt wel
tot het verleden te behoren
zodra we er aan denken.
Aan-denken

Van wat we meenden te vatten
zijn we altijd weer teruggekomen
in het besef niet-weten.
Her-innering.

Momentopname

Ik dacht in vroeger dagen
als mensen op doeken ontbraken
al snel aan Giorgio de Chirico
maar hier niet meer.

Geen mens te zien en zie:
de kerkjes knuffelen blij; —
Bèta heeft de tijd, Alpha niet
en toch gelijken ze elkaar.

Ze houden van symmetrie
en minnen dezelfde bomen
in het zonnig groen,
de herfst voor de boeg.

Niets is normaal

"O ja" zegt te snel de mens,
"dat heb ik al gezien".
"Vertel mij niks" hoor je 'm vergissen,
"dat wist ik toch allang!"

Maar hebben we wel gezien
of vergaten we werkelijk te kijken,
verborgen achter filterende namen,
importanter dan de dingen zelf geacht?
Waarom?

Alles is wonder, mirakels alom,
echter door geloof in woorden vervlakt.
Wees liever stil en pluk de dag,
in vrede, met je gulste lach.

Niets is normaal;
het leven is meest voelbaar
in 't onverwachte.

Op weg

Was verdwaald, zocht naar een baken,
toen mijn ogen flink werden bedrogen!

Ik hield stil, zag ik dat goed?
Staande plaat langs de weg
leek een doorgang te verschaffen...
of was 't een aanlegpaal voor schepen...
nee, aan de voet bleek het plat vlak.

Ben toen maar door gereden
om in het dorp de weg te vragen;
daar werd ik naar dit bord verwezen!

Open ogen

Wees welkom
op het plein der kleuren
waar de nacht van licht is,
schijnbaar niemand thuis.

Kijk goed waar je klimt,
mis de kapotte sporten
die je in het verleden al
hebben laten vallen; —
dat hoeft niet meer
in dit immer nieuw begin
van open ogen.

Panta rhei

Massief houvast hebben we graag in het oog,
we plaatsen zelfs meerpalen op het groene land;
hebben onze onzekere trappetjes ertegenaan gezet
op weg naar de beoogde witte toppen, maar helaas:
de treden schieten hopeloos tekort.

Sommigen kijken verder, durven twijfelend
en zonder houvast, wankelend door verandering,
op weg te gaan naar het Licht aan de kim
waar natuur zich manifesteert in de gewenste vrede
van samenleven vooraf aan verdeling.

Perplexe rede

Waarom toch, —hoe kon
je ooit de groene weg bepalen
en zeggen dat je schrift
voor blauwe lucht prefereerde
zo een muur van duister opzettend?

Ik klom, op de ladder die je plaatste,
om vooral niets onderzocht te laten,
omhoog naar je verheven ideaal
maar je trap kende twee vallen
en je boodschap bleek bloed.

En zelfs op zee, ver weg,
steeds weer de suggestie van je valse taal
met ondeugdelijke laddertjes zeker
en rood verminkte woorden
die niemand meer spreken kan.

Schuilplaats voor de stilte

Kom binnen, leg weg de scepsis
en steek een kaars op; zeg het gebed
dat leeft rond je vaak bange hart.

Hier kan niemand je horen
dan ik alleen, dus spreek vrijuit
en geef me al je twijfels.

Ontwaak uit 't werelds kabaal
en luister nu goed waarover ik zwijg
tot in de oorsprong aller tijden.

Schuilplaats voor de stilte

Spiegeling

Er staat een kolos in het groene land,
een kale wei zonder vee of bomen.

De kinderen uit het dorp verderop
hebben een boom op het blok getekend
met in de toppen vele rode vruchten
en eronder, das handig, een trappetje.

De jeugd heeft de toekomst,
maar waar zijn ze, de jonge harten;
waarom heb ik ze hier niet in beeld?

Aha, ik snap het, zie wat de grap is
en de vraag: waar is *mijn* jeugd
in dit geheel?!

Stilte is tijdloos

‘De tijd bestaat niet’ zei ik
maar hij sprak me tegen,
keek op zijn horloge zeggend:
’tis nu kwart voor negen!’

‘Daar de tijd niet bestaat
moest jij je klokje checken.
Ook zie je niet de toren daar:
je kijkt door ‘t filter *denken*.’

‘t Brein maakt continu geluid,
stoort beleving, zet ‘t op tilt;
in zwijgen is echter niet die ruis,
besef je zegenrijk tijdloze stilte.

Tel je vlaggen...één voor één

Lange nachten, —Pa aan de jenever,
ik aan de wijn—, waarin wij trachtten
te duiden 't raadsel van ons zijn.

Had leven ons geraakt met hartenpijn
dan roemde hij Jezus en de vergeving
en zei me: 'tel al je zegeningen!'

Wijze woorden, nooit meer vergeten,
nu aangescherpt, zo mogelijk verbeterd:
tel ze nu dagelijks: één voor één.]

Verandering is wet

Niets is ooit herhaalbaar;
alles altijd alweer anders.
Het heden is niet te vangen,
haar vormen tonen vloeibaar.

Herakleitos, weest gegroet door mij!
Dat alles stroomt liet je me verstaan;
tweemaal dezelfde stroom in gaan
was er vervolgens niet meer bij.

Verandering is een levensconstante
dus ik houd niet vast, maar zie toe
hoe dit moment eigenwillig vervloeit
in 't loslaten, zo heerlijk ontspannen!

AART '08
Change!

Verdampte droom

Hoog en droog
zullen ze gedacht hebben
toen ze hun vissersdorp
op meerpalen bouwden.

Maar de zee liep leeg
na een dijkdoorbraak verderop
en nam al hun boten mee.

Zo werden houvasten
uiteindelijk belemmering!

Vredesduiven

Toen ik hier net woonde,
de beide buitendeuren open,
kreeg ik een vogel op bezoek
die op de balkonreling stond.
'Hi vredesduif!' zei ik.

Jaren later een duivenplaag!
Op het achterbalkon gekoer
dag in dag uit en veel schijt
her en der, gemolde planten!
'Weg klerenbeesten!' riep ik.

Hun aantal daalde zeer gestaag
tot ik de beestjes nog zelden trof,
toen eens een christen mij bezocht
en er weer een kwam aangevlogen!
'Zie, een vredesduif!' zei hij.

Winter in Holland

Serene witte vlakte; kom
hier voor het eerst.

Een eenzame meerpaal vertelt me
waar het water is dat zo te zien ook loopt
door het dorp verderop.

Kleurrijke huisjes wachten mij, en warmte;
de sneeuw op de daken is al gesmolten.

Geen bomen zie ik, ik vermoed
door de zilte lucht van een vissersdorp
aan een van kou verstarde zee.

[Wonderlijke dimensies

Ken je dat? Je zit aan zee
met geheel lege geest
zodat het net lijkt als kun je
een bootje ver weg
met twee vingers slechts
zo van de kim af plukken.

Afstand als projectie gevallen.

Een hele klim kan het leven lijken
maar als je wat langer ontspannen kijkt,
kan die suggestie niet blijven bestaan;
—het leven is heden en het komische is:
de toekomst is chronisch te laat!

Finale*

De natuur wil als we jong zijn
alles uit ons leven halen,
dan komt ze met de oude dag,
kunnen we terug betalen.

Ja, tis inleveren geblazen
op weg naar de finale!

Afschrikwekkend groot verlies
voor wie de open Leegte vrezen;
wordt dit proces echter toegestaan
is stilte dra als Geschenk bewezen.

*

Met dit vers is een reeks van 33 gedichten bij verschillende inspirerende werken van kunstbroeder Aart gerealiseerd.

Aart, geweldig dat we ontmoet hebben en dit blij avontuur mocht gebeuren; dank je zeer!

Joost

